

David Jan Žák

N á v r a t
K r á l e
Š u m a v y

LABYRINT

román o Josefu Hasilovi

David Jan Žák

N á v r a t

K r á l e

Š u m a v y

román o Josefu Hasilovi

LABYRINT

Tátovi

Copyright © David Jan Žák, 2012
Czech edition © Labyrint, 2012

ISBN 978-80-87260-39-5

č á s t
p r v n í

N A Č Á Ř E

POMALU PROJÍŽDÍ ŽELEZNOU RUDOU a mizí v temném stínu lesa. Cestuje z Prahy až sem k šumavským kopcům. Bez zastávky. Žádná z hlídek SNB si nedovolí zvednout plácačku a prohledat kufr i prostor pod sedadly, ani legitimovat pasažéry. Diplomatické vozy policisté nechávají projet až k hranicím. Zatím. Pokud by však oba muži – Egon Brodský a jeho průvodce Gerard Morgan, diplomat z amerického velvyslanectví – jeli civilním autem nebo vlakem, kontrole by se nevyhnuli. Egon by musel v ostrém světle lampy, která by stála na stole vyšetřovatele Státní bezpečnosti, dlouze vysvětlovat, co ho dovedlo v doprovodu *nepřítele* až sem, na samý okraj světa, za nímž už je *jen špína imperialistických štváčů, co chystají další světovou válku*. Podobných výkřiků proti Západu jsou teď plné noviny. Nikdo by mu nevěřil, že vyrazil s americkým špiónem na výlet, aby zjistili, dá-li se na šumavských stráních lyžovat. Mladá socialistická společnost se teprve rodí, společnost pod diktaturou proletariátu, pod taktovkou Stalinovy Moskvy.

Dnes ráno Egon potkává ministra zahraničí Jana Masaryka. Masaryk je jako vždy ironický a srší vtipem. Ani ve snu Egona nenapadne, že je jedním z posledních lidí, kteří s tímto mužem hovoří mezi čtyřma očima. Zítřka ráno najdou ministrovo tělo oblečené v pyžamu pohozené pod jedním z oken Černínského paláce. Za dvanáct dní se Egon zhroutí do křesla v pracovně seržanta americké výzvědné služby Kurta Tauba alias Franka Taylora. Až tady si uvědomí, jaký osud by ho čekal, kdyby byl zůstal a neutekl.

Stíny stromů se dlouží. Slunce mizí za horizontem. Ochladuje se. Jen bílé vršky kopců září. Poslední paprsky

se od nich odrážejí a oslepují. Roztrhaná mračna visí nehybně.

Údolí popelaví. Temné modrofialové lesy se táhnou po celém horizontu a vytvářejí magickou kulisu. Vůz zastavuje na lesní cestě. Splývá s černajícími křovisky.

Zadní dveře vozu se nesměle otevřou. Objevuje se pevná kožená bota a nohavice. Egon vystoupí. Lehce si s Morganiem kývnou na rozloučenou. Vůz zacouvá, otočí se a zmizí.

Egon si matně vzpomíná na své váhání, na náhlé nutkání otočit se ke všemu zády, neutíkat, nechat se chytit a soudit za něco, co nikdy nespáchal.

Naivně se v té chvíli domnívá, že by se mohl bránit, že by ho nechali, aby se obhájl, že by ho poslouchali. Soudruzi, do dnešního rána přátelští a solidární. Cítí se zneužitý a podvedený. Podvedený komunistickou stranou, samotným jejím předsedou Gottwaldem a jeho nohsledy.

Musí jim to říct! Musí! Zamíří proto na zpáteční cestu. Zajde na stanici SNB a přihlásí se. Bez boje neodejde.

Vyкроčí. V tu chvíli spatří postavu u kraje lesa. Střízlík. Vysoký snad metr šedesát, víc ne. Egon se lekne. Muž je v uniformě SNB. Rentgenuje ho svýma zapadlýma očima. Svítí z temných prohlubní jak žárovičky. Jsou zarudlé. Asi se dnes v noci nevypaly. Jde pomalu. Egon se před ním cítí jak myš chycená na konci labyrintu.

„Jen na mě hezky počkejte! Chci s váma mluvit!“ vykřikne strážce nového poučovacího pořádku a jeho hlas se do Egonových uší nepříjemně zabodne.

Je už blízko. Nepospíchá. Jistý si svou věcí, svou nadřazeností. Stojí teď rozkročený těsně před Egonem, který pohraničnicka převyšuje o celou hlavu, přesto se cítí pod psa. Zase ta myš, tentokrát vmáčkнутá do kouta. Přimhouří oči, snad aby ho ten propalující pohled nesežehl. Muž, vlastně mladík – snad čtyřiatvacetiletý, schovaný v anonymitě uniformy. Jeho pohled nedůvěřuje, pátrá v Egonových

vráskách kolem očí. Trochu šilhá. Na tváři třídní neho-
lené strniště s mapkami holé kůže, kde vousy ještě neraší.
Z jeho šatů čpí pot a kasárenská zatuchlost.

„Sakra, z dálky jste vypadal jak nákej mladík.“

„Teď už ne?“ zmůže se Egon na nenápadný odpor.

„Teď ne! Kurva, chlape, kam jste se to nechal dovést? Vy
chcete vzít čáru přes kopečky, že jo?!“

„Ne, to ne!“

„Do prdele, nelakujte mě! Nejsem včerejší, jasný?“

„Jsem členem komunistické strany...“

„To sem já taky! A co má bejt?“ lže esenbák. On rudou
knížku nemá, ani po ní netouží.

„Tady mám doklady. Jsem z ministerstva zahranič-
ních věcí a právě se vracím. Rád bych byl do noci zpátky
v Praze...“

„Kolik jste za ty falešný papíry začaloval, he?“

„Falešný papír...“

„Hele, chlape! Strčte si je třeba do prdele, mně jsou
ukradený. Radši vodtud zmizte! Ale fofrem. Pořád nahoru.
Za nákejch dvacet minut vylezete z lesa, tam bude úvozová
cesta a po ní jděte do kopce, jasný? Hejbněte kostrou. Do
půl hodiny tudy projde hlídka. Až dorazíte k rozcestí a uvi-
díte železnej kříž, tak jste v suchu. Tam je americká zóna.
Teď už padejte a nezaclánějte!“

„Proč?“ zeptá se užasle Egon.

„Co proč?“

„Proč mi pomáháte?“

„Nejsem ve službě. Sloužím jinde, dál na východ, ve
Zvonkový. Tady jsem soukromě.“

Mladíkova ústa se křivě usmějí a oči se zas rozhoří.

„Mám krátkou dovolenou. Tak už zdrhejte, sakra!“

„Dobře, už jdu. Jenom... komu můžu poděkovat? Jak se
jmenujete?“

„Copak můj jméno někoho zajímá?“

„Zajímá... Mě... Třeba se vám budu moct někdy revanšovat.“

„To pochybuju... Dobrá. Jsem nákej Hasil. Pepa Hasil. A teď už fakt zmizte, než se naseru a sundám kvér.“

STOJÍ U MALÉHO OKNA a pozoruje palouk za hájovnou. Přes zimu se sem stahují jeleni. Ve vysokých závějích těžko hledají potravu, sníh jim sahá až po břicha, proto na úzký dřevěný parapet dává každé ráno jablka, malá zakrslá pláňata, co rostou všude kolem opuštěných chalup.

Přicházejí až k oknu a hladově jí berou jablka přímo z dlaně. Už si na ni zvykli, na její zvláštní pach. Voní mlékem a skořicí.

Muž je od úsvitu do soumraku pryč, často i přes noc, buď vysedává na posedu, nebo v hospodě ve městě, a žena je sama.

Je jí devětatřicet a nemá děti. Nikdy je mít nebude.

Odvrátí se od okna a odbelhá se ke stolu. Noha zas bolí. Jako by v ní měla střepinu. Bude změna počasí, cítí ji v kostech. Jaro. Za měsíc? Za týden? Na Šumavě přichází jaro zvolna, pomalu a táhle, ale pak je najednou tady a vy se ani nestihnete rozkoukat – a je pryč, pohlčené létem, které taky tak rychle spolkně podzimní pestrobarevné listí, plískanice a nakonec vše schlamstne mrazivý sníh. Půlroční zima. Od listopadu do dubna. Mrtvá zima. Černá a bílá. Bílá a černá. Fialová.

Pohledem zavádí o stromy se zvrásněnou kůrou a s pokřivenými větvemi, připomínají stařeny postavené do sněhu, jako by přimrzly a nemohly jít dál. Rašelinově černé paragafy, nachýlené do stran, jak se do nich opírají vichry. Jabloně – poslední svědci, že kolem žili lidé.

Většina chalup v okolí po válce osiřela. Je v nich ledová zima. Rozbité okenní tabulky, vyvrácené z pantů mlátí ve

větru do kamenné podezdívky. Dveře plačtivě vržou, jako když se mrouská kočka. Střechou zatéká. Zlatokopové, kteří tudy od pětačtyřicátého procházejí, stačí většinu z nich vydrancovat. Vytrhat prkna podlah. Může být pod nimi zapomenutý rodinný poklad. Šperky. Stříbrné přibory. Jen pár z nich se zastaví a pomalu zapouští kořeny.

Manžel, hajný, dříve veselý, i za války, kdy nebyl důvod k radosti, ale dnes je zachmuřený, nemluvný samotář. I v hospodě sedává sám, pije sám.

Odkdy? Od chvíle, kdy vyhráli komunisté volby a dostali se k moci. Teď už nemluví vůbec. Nikdy jim nevěřil, tak proč by měl teď? Zpočátku se kvůli tomu hádají. Ona nadšená změnou, novými možnostmi, opilá sovětským Ruskem, osvobozením. On skeptický. Pak Jaromír rozbije sváteční sadu porcelánových hrníčků po babičce a s mluvením je amen. Teď kolem sebe procházejí dva stíny. Smutné, tiché. Dva duchové z rozdílných vesmírů a mezi nimi mlha.

Pajdavě přejde od stolu zpátky k oknu a dívá se na bílou skvrnu sněhu táhnoucí se až k lesu. Stromy splývají v jediné modrozelené stěně, nehybné hranici mezi lidským světem a světem zvířat.

Ona stojí a připadá si jak ta jabloň, jak starý nachýlený strom s holou korunou, umrtvený, vyčkávající na jakýsi zázrak, na probuzení.

Jsou to už dva roky, uvědomí si, co Němci odešli. Od-táhli! Museli. Zavínili válku, tak ať platí!

A oni zaplatili, nechali na české straně Šumavy všechno, statky, pole, skříně i nádobí, a mizeli pomalu za kopec do Bavorska. Brzy zaplatí i rozdělením své země na dvě části – východní a západní. Němci, kteří k životu potřebují les; štíhlé rovné stromy tyčící se k nebi, co strom to voják; jednu velkou armádu. Zanedlouho budou mít dvě postavené proti sobě, každou na jiné straně rozdělené Evropy.

Myšlenky se dál honí hlavou, ale s příchodem tolik očekávaných, jindy plachých jelenů se rozptylují a mizí.

Nejdřív se objeví šestnáctérák Karel. Pojmenuje ho podle učitele Karla Kuthana ze Železné Rudy. Učitel je taky šestnáctkrát paroháčem. Svého paroží si ale na rozdíl od jelena není vědom. Chodí bezstarostně po městě a na potkání vykládá, jak strana se všemi zloději a příživníky zatočí. Každý druhý je podle něho *imperialistickým zlořádem*, na kterého brzy dojde. „Gottwald to tak nenechá! Ještě mu budeme líbat ruce, soudruzi!“ nechá se slyšet v hospodě, kde se na něho vrhne zedník Míka, který zaměstnává tři učně a ze dne na den se stane v učitelových očích buržoustem. Potyčku urovná kominík Ivan Pazderka, taky komunista, ale jinak zlatej člověk, zlatej – aspoň podle ženských, kterým vymetá komín.

Za Karlem se sněhem brodí dva další jeleni, dvanáctérák Bohouš a drobný šesterák Josef. Proti svým druhům je poloviční. Malého jelínka má Vlasta nejraději. Snad proto, že je tak slabý a zranitelný. Připomíná jí Josifka od Prachatic. Poprvé ho spatří, když mu je patnáct, chodívá s manželem sestry Žofie, u kterého se v Písku učí bednařině. Prodávají po vesnicích vlastnoručně vyrobené štoudve, necky, vany, škopky, bečky, dřezy, putny, vědra, máselnice a konve z tvrdého dubového nebo bukového dřeva.

Je z nejchudší famílie, šesté ze sedmi dětí, o které se matka Rozálie postará poté, co ji opustí manžel. Je těsně před válkou. Všechny děti od útlého dětství slouží u sedláků, většinou jenom za stravu.

Josef a jeho švagr bednář. Oba muži mají ruce mozolnaté, samá šlacha. Josífek na první pohled hubený, menší než jeho vrstevníci, ale oči prozrazují silnou a houževnatou povahu. Hned jí je jasné, že on není jedním z těch fňukajících záprdků, kteří se schovají při každé příležitosti za máminu sukni. Všude je slyšet, když už k vidění toho moc není. Hlas

má sytý a drsný, jakoby vysoustružený šumavským větrem. Rád používá silná slova, často přehání, a to i tehdy, kdy vychvaluje selkám výrobky ze švagrovy dílny.

Rozálie dává své syny vyučit takovým řemeslům, aby neměli hlad. Nejstarší Antonín je řezníkem, stejně jako o šest let mladší Bohumil. Julius, kterému neřeknou jinak než Jardo, je v Prachaticích pekařem. Dcera Aloisie se provdává taky za bednáře, Součka, jako Žofie, ta si zas vezme bednáře Žižku, a nejmladší Anežka najde práci v mlékárně.

Josef tvrdí, že bednáři se ve světě neztratí. To řemeslo chudých se často dědí po staletí z otce na syna. Josef však po svém otci nemá co zdědit.

„Bednářství tu bylo už před víc jak tisícovkou let,“ říkává Josífek. „Proto nakupujte, nakupujte, tohle řemeslo má zlatý dno a dělaly to zlatý český ručičky! Tyhle ručičky!“

Od první chvíle ho má ráda, třebaže se snaží dělat ramena a být předčasně dospělým. Možná se v ní probouzejí do té doby potlačované mateřské city. Přece jen je Josífek víc klukem než mužským. Na konci dubna ve dvaadvacátém je nasazený na práci do německého Pasova, v továrně Capellaro bude dřít tři roky, během nichž si odsedí v místním vězení osm dní kvůli sabotování práce, válí se raději se ženskou. V březnu, těsně před osvobozením, z Reichu utíká, skryje jej v Zábrdí matka. S Vlastičkou se po válce vídají čím dál častěji, přitahuje ji k němu nějaké kouzlo, jež ho obklopuje – vyzáblého klučinu s propadlýma očima, které hypnotizují a svádějí. Poprvé jim podlehne v květnu. Rok ode dne, co skončila válka. A pak znovu skoro za další rok – za tuhé únorové zimy, a pak čím dál častěji až do dneška. Čekává na něho se stále větší dychtivostí. Snad ji ochrání před jejými obavami, před strachem, bojí se sama sebe, života, prázdnoty. A Josífká je vždycky v chalupě plno. Nemusejí si dávat pozor, že by je někdy její muž přistihl. Josífek přijíždí jednou dvakrát za měsíc na motorce, už není bednářem, ale

členem Sboru národní bezpečnosti, má zelenou uniformu, zbraň a slouží na hranici. Bohužel až na Blatensku a později ve Zvonkové. Cestuje za ní skoro celý den. A ona čeká u okna, kdy se objeví a obejmě ji. Promluví a pusu nezavře, vždy se vychválí, kolik záškodníků a nácků pochytil, bude obdivně popisovat její prsa a boky a ani na moment nezavádí pohledem či slovem o zmrzačenou nohu.

Dnes se objeví i šest laní. Zůstanou stát na hranici lesa a jen nedůvěřivě sledují palouk s chalupou. Hlavy vztyčené a slechy do vykřičníků.

Jeleni si laní nevěšmají, jako by ani nebyly. První se v okně objeví Karlova hlava. Vlasta otevře dvojitě tabule, vykloní se ven, v ruce dvě jablíčka. Ta hned zmizí. Vedle se vynoří Bohouš. Z levé dlaně podává Karlovi, z pravé Bohoušovi. Mluví na ně, jako by to byli lidé, jako by jí rozuměli, a oni opravdu poslechnou a ustoupí stranou, aby mohl přijít i ten poloviční sameček Josef, kterého má nejraději. Pro něho schovává nejčervenější jablka, ne pláňata, ale poctivé červené spartany, co přiváží z trhu.

Laně dál jako sochy postávají ve stínu smrkových větví. Nepohnou se ani o píd'. Nevěří té ženě v okně hájovny. Nevěří nikomu z lidí. Snad je vede jakási samičí intuice, kterou jejich protějšky postrádají. Ony se tak lehko nenechají koupit! Snad je to tím, že rodí nový život do starého světa a svět se točí stále ve stejném rytmu. Nikdy nevěř tvorů, který chodí po zadních končetinách! Chce si tě ochočit. Zotročit. Připravit o svobodu. Bude tě chtít dřív nebo později zabít. Ne z hladu, ale ze závisti. Protože jeho už dávno zotročili, aniž si toho byl vědom. To pro něho je tvůj přirozený svět pralesem, nehostinným temným místem, ze kterého má strach. Bojí se fialového ticha uprostřed horských svahů. Právě tam – v zapadlých lesních zákoutích, kdesi ve stržích a mezi skalisky – by potkal sám sebe a musel by pohlédnout sám sobě do očí. Zhrozil by se toho, co

by v nich spatřil. A on přeci nechce vidět sám sebe obnaženého a průhledného, on – dvounožec, nechce padat do fialové prázdnoty a být. Opravdu být! Sám v sobě. Konečně se poznat...

Za dveřmi se ozve podupávání. Někdo vejde do chodby. Snaží se setřást z bot a nohavic sních.

První mizí laně. Jeleni strnou na místě se vztyčenými slechy. Větrníky rozšířené. Chvějí se. Během pár vteřin už jsou u lesa, kde se rozplynou v temné šedi. Tři jablka se skutálejí z parapetu a zapadnou do sněhu pod oknem.

Vlasta zavře okno. Pokročí ke stolu a vyčkává.

Ve dveřích stojí její Josífek. Dnes se nesměje na celé kolo a nemluví jako kolovrátek. Je nezvykle tichý. Něco není v pořádku. Něco se děje. Ona to na něm vidí, cítí, že mu musí pomoci.

„Pojď sem a obejmi mě. Nemohla jsem se tě dočkat.“

A on ji objímá a taje v její náruči jako rampouch, co visí ze střechy. Noří svou tvář do voňavých ňader a je zas doma, v bezpečí.

„Vlastičko, Vlastičko, jak ty jsi nádherná...“

„Josífku, pojď, ohřejeme vodu a já tě pořádně vydrhnu. Z toho věčného honění po kopcích jsi celý upocený. Najíš se, určitě ti vyhládlo. Pak si mě odvedeš do duchen, co říkáš?“

ZE ŽELEZNÉ RUDY JEDE JOSEF DO ZÁBRDÍ. Chce jen v rychlosti pozdravit matku Rozálii, než se zastaví za starším bratrem Bohumilem. Před týdnem od něho dostal vzkaz na pohlednici, aby se určitě co nejdřív objevil. Bohouš s ním potřebuje vyřídit životně důležitý problém. Josef neví, co by tím problémem mohlo být. Že by onemocněla máma? Netuší.

Za jízdy se v myšlenkách vrací k řádkům od bratra.

Josef,
potřebuju od tebe pomoci. Je to důležité. Co nejdřív. Mám problém! Pomůžeš? Zavolej mi nebo se raději rovnou zastav!

Bohouš

Nechápe, jak by mohl bratrovi pomoci, vždycky to bývalo naopak. Je nerozhodný, má-li jet nejdřív za bratrem, nebo za Vlastičkou. Zvítězí Vlastička.

Teprve v neděli sedmého kolem páté odpoledne se odhodlává zajít za Kotem.

„Veliteli, já vím, že je to ode mě drzý, ale potřebuju pozejtří volno. Do rána jsem zpátky. Přísahám.“

„Sakra, Hasile, ty umíš být vlezlej jak opičák. Za jakou zas brousíš sukni?“

„Za žádnou.“

„To ti mám věřit? Je to ta panička ze Železný Rudy? To by ses stihl vrátit jenom v případě, že by ti narostla křídla. Nebo snad přijede ona sem za tebou?“

„Ne. Hele, je to důležitý, veliteli, psal mi brácha. Potřebuje ode mě helpnout. Bude stačit, když v úterý po snídani zmizím a ve středu po poledni mě tu máš zpátky.“

„Nejdřív tvrdíš ráno, teď už po poledni a ve skutečnosti přijedeš k večeři. Tak brácha potřebuje helpnout?“

„Jo, brácha.“

„Jestli bude poplach, budu mít průser. Víš, že se přiostrilo? Praha nás válcuje čím dál víc.“

„Já vím.“

„Pán to ví... Hasile, máš štěstí, že velitel Kašpar už nemá co číst. Pošlu mu po tobě zas balíček s nějakou hodnotnou literaturou.“

„Myslel jsem, že mu posíláš detektivky.“

„Hele, Hasile, už jednou jsem ti...“

„Jo, nemám bejt drzej. Ale přece jenom...“

„Josefe! Já tě teda pustím, ale už mě neser. Jsi spolehli-
vej kluk, tak to nepokaz. Čím míň víš, tím líp, jasný? Pro
tebe líp!“

„Pro mě?“

„Hasile...“

„Pozejtří po snídani můžu běžet?“

„Jo. Ale ráno před šestou se mi budeš hlásit. Jasný? Dám
ti ten balíček.“

„Dík, veliteli, já věděl, že mě nenecháš ve štychu. Brácha
na mě dost spolíhá.“

„Brácha. Kolik máš vlastně sourozenců?“

„Šest,“ vykřikne Josef v běhu. Musí Bohoušovi zavolat, že
se ve středu zastaví.

Pak si vzpomene na Marii. Je mu jasné, že by měl zajet i za
ní, scházejí se spolu tajně, aby o jejich vztahu starý Vávra
nevěděl. Vávra si zakládá na tom, že je sedlák. Má dvě krávy,
šedesát hektarů luk a polí, zatímco Hasilovi jsou odkojení
kozím mlékem, kterým se napájejí jen děti z chudých rodin.
Marii je teprve sedmnáct. Mladá, krásná, přitažlivá. Nako-
nec se Josef rozhodne. Raději se dnes Marii vyhne. Žárlí na
něho a on se může něčím prozradit. Na tancovačkách stačí,
že pohledem zavadí o jinou, a už je oheň na střeše. Často se
za ním děvčata ohlížejí. Má uniformu, a ta funguje na ně-
které sukně jako mucholapka na mouchy.

Ne, dnes za Marií nesmí, ona by poznala, že byl v noci
u jiné ženské. Přičichne si k dlaním, jako by stále ještě vo-
něly Vlastou.

Zastaví před řeznictvím, kde pracuje Bohumil. Druhý
bratr, Antonín, pověsil řemeslo na hřebík a zabral po válce
hospodářství v Saladíně u Záblatí. Josef sundá kožené ru-
kavice, hodí je na sedlo i s ochrannými brýlemi. Vstoupí do
krámu, kde ve frontě postává šest ženských zahalených do
šátků, jen jedna je prostovlasá. Všechny mezi prsty svírají

potravinové lístky a peníze. Josef si všimne dlouhých vlnitých vlasů zakrývajících šíji dobře stavěné ženy. Široké boky, plná ňadra, výrazné rty a oči, dvě modré pasti na mužské. Dívají se na jeho uniformu, muž v ní není důležitý, ale ta uniforma!

Zhluboka se nadechne a prudce vydechuje. Ještěže se dnes vrací k útvaru, bůh ví, jakou nepředloženost by zas provedl.

Bohumil mávne na pozdrav.

„Těbůh, Pepo, běž dozadu. Jenom tady obsloužím dámy a jsem u tebe.“

„Rád tě zas vidím, brácho,“ plácá dlaní po rameni o čtyři roky staršímu bratrovi v bílém plášti potřísněném zaschlou krví. Mají mezi sebou dobré vztahy, vědí, že se jeden na druhého mohou spolehnout, stejně tak i na ostatní sourozence.

„Tonda se tu nestavil?“

„Vykládá maso na dvoře, občas mi vypomůže, neboj, uvidíš se s ním,“ odpoví Bohumil a obrací se ke svým zákaznicím.

„Co pro vás, mladá paní, můžu udělat?“

Josef vejde do chodby, pozdraví se s přicházejícím řeznickým pomocníkem, ten nese do krámu vepřová žebra. Maso je v téhle době nedostatkovým zbožím.

V místnosti jsou jen dvě židle, stůl s papíry, přeplněným popelníkem a malá skříň, kam věší řeznické zástěry.

Bohumil vejde a už ve dveřích si zapaluje cigaretu.

„Ty se tím jednou zadusíš,“ směje se mu Josef, když spatří tvář zahalenou v oblaku dýmu.

„Ale, hovnajs, Pepo, pokud někdy zhebnu, tak na něco docela jinýho. Věř mi, žádná hloupá nemoc nebo stáří, ne ne, nic takovýho. A sedni si u nás, ať mi nevynesesh spaní.“

Bohumil se ohlédne do chodby a zavře dveře. Oba bratři usednou.

„Dáš si něco? Mám pravý kafe.“

„Ne, díky.“

„No, dobrá, nebudu kolem toho chodit jako kolem horký kaše. Potřebuju od tebe, bráško, pomoct. Jeden můj dobřej kamarád má problém. Komunisti pozavírali všechny jeho známý od národních socialistů a teď je na řadě on. Schovali jsme ho s hospodským Fáberou, jeho i s rodinou, v jednom statku. A já potřebuju, abys je dostal za hranice. Hrozí jim kriminál.“

„Za co?“

„Za naprostý hovno. Ty nečteš noviny? Komunisti štvou lidi proti národním socialistům, potřebujou se zbavit konkurence.“

„Víš, že mi politika byla vždycky ukradená.“

„Říkals mi jednou, že občas někomu ukážeš cestu, když se motá kolem čáry a neví kudy kam. Už tohle je dneska braný jako politickej čin.“

„A ten kamarád?“

„Je to můj hodně dobřej známej a teď je v úzkejch. Pomůžes mi s tím?“

„To víš, že jo. Nenechám tě v tom samotnýho. Fábera je sice dobřej chlap, ale neumím si ho představit, že by se plahočil po lesích. Jenom musíme vymyslet kdy a kudy. Nejlepší bude, když je přivezeš někam blízko Zvonkový. Zavolám ti z pošty a řeknu jenom, abys mi přivez ten a ten den v tolik a tolik něco teplýho na sebe. Tak to bude nejlepší.“

„Přivezu je radši hned brzy ráno a ty si je vyzvedneš.“

„Dobrý místo je ten opuštěnej německej statek pod lesem. Je dost daleko od vesnice. Když jsi byl za mnou poprvý, šli jsme okolo. Pamatuješ? Tak tam ať čekají. Jed' úvozovou cestou. Nikdo tě nevidí, a pokud jo, tak řekni, že se na ten barák jedeš podívat, že bys věděl o někom, kdo by se sem rád nastěhoval a hospodařil.“

„Půjčím si nákladák, co s ním vozíme maso z porážky. Brácho, ten můj kamarád nic nechce zadarmo, rád ti zaplatí...“

„Na prachy se vyser. Ještě není za čarou. Bude to asi čím dál těžší. Z Prahy přicházejí podivný raporty.“

Josef si vzpomene, jak brzy v ranní mlze poprvé ve svém životě převáděl přes hranici skupinku uprchlíků. Ta vzpomínka je nabitá vzrušujícím dobrodružstvím. Od února nemine týden, kdy by někomu nepomáhal s útekem.

Bohumil žije v domku na konci Záblatí v čísle 28. Často se u něho po setmění objevují lidé, kteří jsou na útěku. Nikdy nikoho neodmítne.

PLUKOVNÍK KOT přes půldruhé hodiny čeká na návrat strážmistra Hasila, a ten nikde. Už včera mu volal velitel železnorudského útvaru Kašpar. Neřekl přesně, co se stalo, ale byl podrážděný a dal jasně najevo, že by Hasila nejradši zabil.

„Ta detektivka, cos mi po Hasilovi poslal, má potrhaný listy, stránky jsou zašpiněný. Tos mohl poslat rovnou poštou!“

Je jasné, že Kot si bude muset se svým podřízeným vážně promluvit. Když řekne Kašpar, že jsou potrhané listy, musel se někdo do balíčku podívat. A zašpiněné? Odhalil, o co v něm doopravdy jde, že se nejedná o hloupou kriminálku v sešitovém vydání. Poslat poštou – ten někdo mohl nechat nahlédnout kohokoli, i Státní bezpečnost! Sakra, pomyslí si Kot, celou dobu je Josef spolehlivý, zajímá se jen o své milenky, o ničem jiném než o sukních nemluví, je jako nadržžený hřebeček. Vychloubá se před ostatními kluky, jak po něm ženské šílí. Myslí si sice svoje, Hasil je podle nich pohádkář, většinu svých milostných dobrodružství si určitě vymyslel, ale kamarádsky ho plácají po rameni.

Proč by tolik ženských bláznilo po skrčkovi, po malém kuchtíkovi?

„Seš pašák, Josef, fakt pašák,“ říkají.

„O kolik je ta tvoje Vlastička vyšší, než ty? O metr? A ta Růžena? Máňa má určitě aspoň metr osmdesát,“ utahuje si z něj Zeman. Kromě něho ale mají všichni ukecaného Hasila rádi. Je jedním z nich. A až do včerejška byl na něj i spoleh, ale teď? Teď bude muset svůj vztah k němu velitel přehodnotit. V sázce je příliš. V téhle době.

O hodinu později konečně vstoupí do kanceláře, hlásí se do služby.

Kot zavře dveře. Mlčí. Hasil kupodivu taky. Posadí se proti sobě na rozvrzané dřevěné židle. Josef v dlaních žmoulá svou čapku, zatímco si Kot zapaluje cigaretu. Od rána už sedmou. Hasilovi nenabídne, strážmistr je jediný nekuřák u útvaru. I kdyby kouřil, dnes by mu retko nepodal.

„Volal ti Kašpar, že jo?“ promluví první Josef a zadívá se na svého nadřízeného.

„Jo. Volal. Josef, kápni božskou, co se tam stalo?“

„Co se stalo? Sakra, Kašpar tvrdil, že to zůstane mezi náma, že to smete ze stolu. Kecal. Prásknul mě. Hajzl.“

„O čem to mluvíš? Co měl na tebe prásknout?“

„No přece, že díky mně jim přešel přes čáru ten chlapík z ministerstva zahraničí.“

„Cože? Počkej, počkej, vezmi to po pořádku. A nic nevynechej!“

Hasil sklopí oči, přišpendlí je k podlaze a vypráví. Ví dobře, že za tohle ho čeká prokurátor. Kot si zapaluje další cigaretu. Napřímí se. Sleduje malého kuchtíka s čím dál větším údivem. Najednou mu skočí do řeči.

„Tys dneska neslyšel rozhlas?“

„Kde asi? Byl jsem rád, když jsem se v tý sibérii, co se strhla, dostal zpátky.“

„Ministr Masaryk spáchal sebevraždu. Aspoň podle toho, co říkali. Pokud ale Praha tolik toužila po zadržení rady Brodského, mohl v tom mít prsty. Říkáš, že byl komunista?“

Asi sebevražda nebyla tak docela jednoznačná. Zvláště, když ministra objevili v pyžamu na dlažbě Černínskýho paláce, ale ne pod oknem jeho pracovny, ani ložnice. To vím zas já od svých informátorů. Na tý sebevraždě něco smrdí. Kdyby se jednalo o vraždu, je jasný, že by ji museli ututlat, protože jedinej, kdo potřebuje Masaryka na prkně, jsou komunisti...“

Hasil se na Kota překvapeně podívá. Za tyhle řeči půjde sedět, jestli si pustí pusu na špacír i jinde. Josef zavětrí. O Brodském s ním Kašpar nemluvil. Tak o čem? Že by uhodil hřebíček na hlavičku s tím balíčkem zabaleným do novin? Vždyť to plácnul jen tak, dělá ramena. Nebo ty detektivky nebudou až tak nevinné?

„Veliteli?“

„Počkej, nech mě ještě chvíli...“

„Ty seš v káešcé, ne?“

„Nejsem, stejně jako ty.“

„Nebojíš se ale tvrdit, že se komunistům hodí smrt Masaryka do krámu? Co kdybych to hlásil?“

„Ty, Hasile? Ne, ty nic hlásit nebudeš a víš proč? Protože máš na svědomí něco daleko horšího. To vím já, ví to Kašpar, i když ten chudák by se svezl s tebou. Ty nikde nic hlásit nebudeš. Je to zajímavý...“

„Co k sakru může bejt tak zajímavýho? Že mě máš v hrsti?“

„Josefe! Je zajímavý, že ses přichomejtl k útěku Brodského. Kdyby totiž došel do Rudy, dostali by ho. A ani přítel Kašpar by mu nepomohl. Nemohl, měl svázaný ruce příkazy z Prahy. Dostal by sebe i své kluky do pěkný šlamastiky, kdyby panu radovi pomáhal. Ted' ho taky nepochválí, to je na beton, ale aspoň v tom nemá prsty.“

„Co je v těch balíčcích?“

„V balíčcích?“

„Jo! V těch, co mi dávaš pro Kašpara už od doby, co jsme spolu sloužili na Blatensku. Dost jsem se divil, že nás

v lednu převeleli oba právě sem do Zvonkovy. Ostatní rozstrkali různě po kraji.“

„Vyžádal jsem si tě.“

„To si děláš prdel, ne? Měls tam spoustu skvělejších chlapů, co se nebáli rány, a ty si vybereš mě? Ne že bych byl posera, ale...“

„Se svým nadřízeným bys měl mluvit uctivěji, Hasile. Jsi huba prořízlá. Pamatuj si do života, že je lepší mluvit míň a bejt nenápadnej. Seš sice malej, ale slyšet a vidět tě je všude, běháš jak čamrda, sakra, jak nějakej kašpárek.“

„Když jsi už nakouzl toho kašpárka, Kašpar s tebou, jak jsem pochopil, o tom chlapíkovi z ministerstva nemluvil, musel se posrat z balíčku, co jsem mu od tebe přinesl.“

„Volal kvůli tomu.“

„Tak, co je v nich?“

„Na to jsem se chtěl zeptat já tebe, Hasile. Já nevím, ale ty... ty bys to vědět měl. Kašpar naznačil, že byl obal porušený, někdo dovnitř nahlédl a ten někdo, vezmu-li to logicky, jsi ty. Nebo snad měla možnost ti to vzít v nestřeženým okamžiku některá z tvých lásek?“

Josef oněmí, ne Vlastička to být nemohla, k ní dorazil už bez balíčku, ale Růžena nebo Máňa. Růženu potkal, když odjížděl od Máni, chvíli s ní mluvil, pohlídala mu motorku, když si potřeboval odskočit a balíček byl v kabele, neměl ho tedy u sebe. Za Marií se zastavil už předtím, ta měla moře času prohlédnout mu věci. Proč by to ale dělala? Jedna z nich se opravdu mohla v nestřeženém okamžiku podívat. Sakra!

VLASTA PŘÍŠTÍ DEN MARNĚ ČEKÁ nejen na manžela, ale i na příchod hladových jelenů. Hodinu prostojí u okna s připravenou ošatkou jablek. Nakonec to vzdá a pustí se do práce. Uklízí, naseká a nanosí dřevo, zalátá proděravělé paty

ponožek a nakonec zapálí nad stolem petrolejku, aby vy-
luštila křížovku a přečetla několik stran levného románu,
který dostala od Josífka. Spát půjde pozdě.

Celou noc se převaluje v posteli. Kolem je hustá tma.

Když Jaromír odcházel v úterý nad ránem, prohodil: „Při-
jdu zejtra večer, připrav mi večeři.“

Večeře už je dávno vystydlá. I kafe, které stojí na plotně.

Jedna po půlnoci. Dům je tichý a prázdný.

Vlasta vstane, přehodí přes záda a ramena pletený šál.
Přiloží do kamen, kde už dohasínají uhlíky, několikrát do
nich foukne, aby dřevo chytlo jasným plamenem a ohřálo
vychladlý prostor. Zapálí petrolejku a vyjde s ní chodbou
ven před hájenku. Marňe ji zvedá nad hlavu, aby zahlédla,
jestli se v nočním tichu něco nehýbe, něco, co by připomín-
valo blížícího se hajného.

Do rána neusne. Vyčítá si, že předešlý večer bezstarostně
objímala drobného Josífka a na muže si ani nevzpomněla.
Aby se mu tak něco stalo! Nepřijde-li do desáté hodiny, vy-
razí pěšky do města a zalarmuje policii. Třeba v lese někam
spadl, možná ho postřelili pytláci nebo nějací ti agenti, co se
přes lesy plíží do republiky. Jsou toho plné noviny.

Uvaří si čaj. Ustrkává z hrnku, ze kterého se kouří. Nemůže
jíst, jak má sevřený žaludek. A znovu a znovu pociťuje svou
samotu, strach, obkličuje ji, a když zaslechne zaskřípění
pantů dveří kůlny a tupou ránu, nemůže už ani vykřiknout.

Dál sedí za stolem. Pozoruje stíny v rozích místnosti a ma-
sivní dveře, za nimiž se ozývají cizí opatrné kroky, a čeká
jako zvířátko, které hledí do očí hada. Připomíná voskovou
figurínu. Sevře prsty okraj stolu, klouby zbělají, kůže je roz-
praskaná prací.

Téměř nedýchá.

Pak se ozvou tři ostré rány do dveří. Rozlétnou se doko-
rán. Krev jí ztuhne v těle a na malý okamžik bude mít pocit,
že přestala proudit řečištěm žil a tepen úplně.

Před ní stojí ve světle petrolejky muž v uniformě SNB. Boty má zablácené a mokré od sněhu. Stojí mezi dveřmi a dívá se na ni, pak teprve promluví.

„Vy jste hajnýho žena, že jo? Já jsem velitel zdejšího útvaru Kašpar. Potřebuju nutně mluvit s vaším mužem. Kde je?“

„Nevím. Dva dny jsem ho neviděla. Nepřišel ani na noc. Právě jsem se chystala na stanici esenbé, aby mi ho pomohli najít.“

Muž dál stojí, dívá se na ni o něco déle než předtím, až je ticho mezi nimi nesnesitelné. Jeho pohled je tvrdší. Pak se otočí a nahlédne do chodby.

„Tak tam už chodit nemusíte.“

„Ne?“

„Ne. Řekla jste to mně, to úplně stačí. Pokusíme se ho najít. Buďte tady v klidu a zbytečně se neplašte. Kdyby se objevil, tak mu jen vzkážete, že jsem ho hledal, ať se hned staví u nás. Máme nějaký problém na čáře a on zná zdejší lesy nejlíp ze všech.“

Muž nakročí, chce odejít, když promluví Vlasta.

„Co jste hledal v kůlně?“

Zarazí se a zůstane stát zády k ženě. Pak se pomalu otočí.

„V kůlně?“

„Ano. Než jste přišel, zaslechla jsem vrznout dveře od kůlny a nějaký úder.“

„V žádný kůlně jsem nebyl.“

V tu chvíli pochopí, že muž v uniformě lže. Jeho tvář ztvrдне ještě víc. Sklopí zrak. Jaromír taky uhýbá pohledem, když se chce vykroutit a nekápnout božskou. To jenom Josífek umí lhát, jako když tiskne, ale od něho se necítí podvedená, on vypráví smyšlené příběhy a chce ji tak pobavit, ne oklamat.

„Někdo byl v kůlně? Tak se tam jdeme podívat!“ zavelí esenbák. „Pojďte, ukážete mi kudy.“

A ona se zvedne a jde.

Přejdou ke kůlně. Šedivá obloha nad horizontem žlutne. Svítá. Několik dní nesněžilo a vyšlapaná zledovatělá pěšinka jí neprozradí, jestli sem někdo šel nebo ne. Třesoucí se rukou otevírá dřevěnou zástrčku. Bojí se, co v kůlně spatří. Zabitého manžela s prostrřelenou hrudí? Ilegální zbraně? Oběšence? Ne, dlouhodobá samota jí opravdu nesvědčí. Měla by mít nějakou stálejší společnost než jen občasné Josífkovy návštěvy a manželovy příchody na noc, kdy se jen nají, napije piva a jde spát.

V kůlně vládne šero. Rozsvítí lucernu. Všechno je zřejmě na svém místě. Ponk plný haraburdí, na stěnách visí kosa, pila i nářadí, které používá muž nejčastěji. Vlasta se rozhlédne. Stojí tam v ponurém prostoru plném prachu. Nemůže se zbavit pocitu, že něco chybí. Nebo přebývá? Otočí se zpátky k veliteli a teprve teď zahlédne otevřenými dveřmi v ohybu cesty vojenské auto a o něj se opírající postavu mladého strážce hranice. Kouří a dívá se k lesu. Čeká na návrat svého nadřízeného.

„Vypadá to, že se vám něco zdálo. Bůhví, co jste slyšela. No nic, musím zpátky k útvaru. Kdyby se váš starej vrátil, víte, kde mě najde. Tak zatím.“

Kašpar odchází rázným krokem. Mladík u vozu se napruží jak natažená železná špona, odhodí nedopalek a vyráží otevřít dvířka u spolujezdce. Jakmile Kašpar dosedne, mladík je bouchnutím přiráží, oběhne vůz a naskočí na své místo. Po autě zůstane jen nafialovělý mrak výfukových plynů.

Vlasta se vrátí do kůlny. Marně přemýšlí, co je tady jinak než obvykle. Klopýtne o dřevěnou bednu s hřebíky, obejde ji a s námahou nahlédne za zrezivělý kovový rám, ani neví, proč se ho Jaromír nezbavil, proč tady zabírá místo. Tam, kde odjakživa visela šedivá houně – leží teď na zemi a připomíná zvířecí mršinu – zeje ve stěně díra. Vlasta v neprodyšné černi nic nevidí. Teprve nyní pochopí, že zadní stěna kůlny je dvojitá, mezi dřevěnými trámy je prostor vystlaný slámou. Ta vyčuhuje ven v osamělých stéblech. Zaváhá.

Nakonec se však osmělí a do otvoru sáhne. Ruka se vnoří dovnitř. Je překvapená. Prsty šmátrají objemnou slují ohraňčenou pichlavými suchými hroty. Kolik by se sem vešlo věcí! Celý šatník. Skříň s nádobím. Hromady knih. Zbraně.

Prostor je prázdný.

Když zavírá dveře a zajistí je zástrčkou, už ví, že tu velitel něco hledal. Něco konkrétního.

Doklopýtá k domu. Dostane strach. Její Jaromír se do něčeho namočil. Možná právě teď potřebuje její pomoc. Ale jak se s ním spojit? Co pro něho může ona – slabá zmrazčená žena – udělat?

Usedne na tvrdou dřevěnou lavici u kamen.

Čeká v chladné kuchyni, schoulená a zmatená, snad celou věčnost. Až pozdě odpoledne zavrže venku sních pod podrážkami vysokých kožených bot. Hajný se unaveně vrací. Je zachmuřený víc než jindy. Nemluvný a uzavřený. Brokovnici odloží na věšák. Z ramen sklouzne promočený kabát a on jej háže přes opěradlo židle ke kamnům. Na Vlastu ani nepohlédne.

„Proboha, Jaromíre, já měla o tebe strach. Že se ti něco stalo...“

„Jak vidíš, nestalo.“

„Hledal tě tady člověk od četníků, nevím, co...“

„Jo, já vim. Mluvil jsem s nim.“

„Kdes celou dobu byl? Mohla jsem zešílet...“

„Kde bych byl. Měl jsem nějaký pochůzky.“

„Ale říkal jsi přece, že...“

„Co jsem řekl, to jsem řekl, no a? Dej mi pokoj, jsem utahanější jak fena po vrhu.“

„Jaromíre...“

„Dej mi svátek, ženská! Du se natáhnout. Večer mám ještě práci.“

„Ale, Jaromíre...“

„Už jsem řekl!“

Práskne dveřmi, až dřevo zaúpí.

Bolestný sten.

A ona zas sedí v osamění na dřevěné lavici. Slzy dopadají na vlněný šál, vpíjejí se do něho, zatímco její prsty bezradně bloudí po sukni. Chvěje se i její široká, sluncem opálená brada.

Je sama. Jako v poslední době každý den a téměř každou noc. Není její vina, že se před třemi lety přihodila ta věc. Vidí sebe samu, jak sbírá klestí, všimne si kůry na kmenech smrků, stojí v hustém šiku, neporazitelní ve své mase, šupinatá hnědá kůra je zahaluje, jak uniforma. Tehdy se vylekala ticha kolem, nad ní ve stráni zapraskala větev, znělo to jak výstřel, běžela zpátky k hájence, nekulhala, nohy měla zdravé. Když doběhla k domu, spatřila je, oživé obry, dívali se na ni a ona si byla jistá, že dnes zemře. Jeden z nich ji chytil ze zadu, další v zaprášených uniformách ji obstoupili, snažila se bránit, pak už ne. Chodidlo bylo plandavě přetočené o sto osmdesát stupňů, nikdo ji neslyšel křičet, nikdo nepřiběhl, aby jí pomohl, ani Jaromír.

Nerada vzpomíná na neodpustitelné příkoří, na násilí, které na ní ti muži spáchali. Lidem se nedá věřit, napadá ji, lidem ne, ale komunistické straně snad ano, nebo taky ne?

Od toho dne s ní Jaromír nespál. Snad se štítil dotýkat se jejího těla, zmačkaného a rozdrásaného prsty a údy těch cizích mužů.

Žila v přesvědčení, že se už nikdy nebude – nemůže – s nikým milovat. Představa, že ji jakýkoli muž objímá, byla odporná. Josífek od Prachatic ji ale svými slovy a doteky vyléčil. Znovu má chuť žít, radovat se při pohledu na nahého mužského. Josífek od Prachatic... Ze Zábrdí...

A pak si vzpomene, jak vedle něho ležela. Udělala jim oběma pravé, nefalšované kafe, co vyhandlovala na černém trhu za kilo divočáka. Ještěže Jaromír občas něco střelí. Jen jednou – přitáhl tehdy jelena – nemohla, opravdu ne. Stále

viděla jeho oči. Masa se ani nedotkla. Prodali a vyměnili je za mouku, cukr, máslo, fazole a plné bedny jablek, kterými v zimě krmí své jelínky, aby aspoň částečně vykoupila smrt jednoho z nich.

Josífek ji objímal kolem ramen. Byl už zas ve své kůži a vyprávěl, co všechno se přihodilo.

Představuje si malou postavu v uniformě. Brodí se tajícím sněhem do stráně k baráku, kde je útvar zdejších esenbáků. Zachumlaný do sebe, ale hbitý. Sníh pro něho není překážkou. Má ze sebe dobrý pocit, dokázal toho chlápka pěkně vyděsit.

„Už se určitě viděl s želízky na rukou, kdyby jenom věděl, že takovým, jako je on, nejenom ukazuju cestu, ale že je tam za čáru odvedu jako paní učitelka, pěkně za ruku. Jsem sice členem sboru, ale přece nebudu chytat lidi, který se bojeje a rozhodnou se žít jinde. Pomáhám občas v kuchyni jako kuchař a musím ti říct, že mě to baví víc než si hrát na četníka...“

A v tu chvíli si Vlasta Josífka představila coby kuchtíka, který nikdy nepronásledoval žádného werwolfa nebo vlasovce. Ale tím by se jistě nechlubil, jen ať si lidé myslí, že je drsný chlap, co se jen tak něčeho nezalekne. A přitom ona ví, jak umí být něžný a křehký. Otočila k němu hlavu. Díval se do stropu. Usmíval se.

„Víš, Vlastičko, chtěl jsem vyrazit rovnou k tobě. Jenom kvůli tobě jsem si vzal dovolenou. Když mi přišel ten dopis, ve kterým jsi psala, že manžel bude celou noc někde v trapu, byl jsem celej rozechvělej jenom při pomyšlení na teplou voňavou postel a tvoje prsa. Voní něčím, co mi připomíná domov. Musel jsem se ale nejdřív zastavit na útvaru. Slíbil jsem svému starýmu, že předám takovej balíček. Místní velitel, jmenuje se Kašpar, prej rád čte detektivky...“

Kašpar! To jméno vyvolává obraz uniformy zacákané od bláta, promočené nohavice a nepříjemný pohled. Kašpar lhal! Něco hledal v kůlně.

„...ale já nejsem včerejší, je mi jasný, že nechodím sem tam s nějakým přiblblým brakem. To budou jistě nějaký důležitý depeše, mapy nebo tak něco, jinak by mě tak brzy po nástupu k novému útvaru nedal starej dovolenku, ostatní kluci se od čáry nehnou. Je málo lidí a volno žádný. Jenom já a provianták Zdeněk Vyleta můžeme tu a tam vypadnout, ale něco za něco!“

A zatímco on v její vzpomínce dál povídá, že ho nikdy nenapadlo se do balíčku podívat, Vlasta přemýšlí o Kašparovi. Jedno jí její ženská intuice napovídá, Kašpar je pro Jaromíra i Josífka nebezpečný patron. Oba je může dostat do kriminálu.

Josífeek vykládá stropním trámům, jak už byl u velkých plechových vrat, když zaslechl štěkot psů, startování motoru a výkřiky. Nahlédl do dvora a zjistil, že celá posádka je na nohou. Kolem něho proběhla dvojčlenná hlídka se psem.

„Čest, Hasile, který čerti tě sem zaváli?“

„Ale, za kopcem mi chcipla služební motorka, mrcha. Nechal jsem ji kousek odtud. Potřebuju, aby se mi na ni někdo mrknul.“

„Řekni Machartovi, má službu, ten se v mašinách vyzná.“

Vůz vyrazil se svou ozbrojenou posádkou a řítil se k lesu. Za ním zůstalo jen mračno výfukových plynů. Ve dveřích se srazil s Kašparem. Díval se někam za Hasila, v zamyšlení si ho nevšiml.

„Nazdar, veliteli, něco jsem ti přivez.“

„Buď zdrav a pojď dál.“

„Co se děje?“

„Poplach. Musel jsem většinu kluků poslat k čáře.“

„To je teda velký.“

„Jo, to jo. Přišel před chvílí raport z Prahy, že musíme zadržet radu Brodského z ministerstva zahraničí. Vzal prý do zajecích.“

„Říkáš z ministerstva?“

„Jo, z ministerstva, je to Žid, Masarykův člověk.“

„A to hraje roli, že je Žid? Myslel jsem, že takový řešil hlavně strejda Hitler.“

„Hasile, nesar mě, copak já vím? Psali to tam. Je to prostě Žid z ministerstva, co vzal nohy na ramena. Asi mu hoří koudel u zadku. Něco na něj musejí mít. Určitě ho čeká lágr.“

„A je straník?“

„Straníček? Jak tě to napadlo, Hasile? Jo, je to komunista, ale...“

„Tak ten vám už frknul,“ řekl Josef a podíval se na hodinky. „Teď už bude na bavorský straně.“

„Hasile, co mi to tady vykládáš?! Padej do mé kanceláře! Hejbní sebou! Sedni si tady na židli a vyklop, co víš.“

A Josef klopil.

„Nevěřil jsem mu. Myslel jsem, že ty papíry jsou falešný, to je všechno.“

„Všchno?“ burácel Kašpar.

„Jo. Hele, veliteli, řekni mi jednu věc. Já vím, podle tebe jsem blbej kuchtík, ale když jsem se dal ke sboru a šel k čáře, myslel jsem, že je třeba chytat nácky, werwolfy a podobný lumpy, ne komunisty a Židy. Nějak nerozumím, co na tom Židovi může Pražáky zajímat až tak, že ho chtěj mít zpátky. Vůbec bych ho nešacoval na důležitý zvíře v aparátu. Když už jsem u toho, za celou dobu jsem nezahlid jedinýho werwolfa, přitom jsou jich plný noviny. Jsou to takový papíroví strašáci do...“

Kašpar seděl na okraji svého psacího stolu. Pohrával si s Rudým právem. Povzdychl si.

„Doba je složitá. Málokdo se v tom vyzná.“

„Ty se snažíš kličkovat, já chci jasný slovo. Proč chytáme u čáry český lidi, a ne hajzly? Zatím jsem nezahlid jedinýho skopčáka s háknkrajcem vytetovaným na čele.“

„Protože takový jsou, sakra, rozkazy!“

„Tak rozkazy. A kde je zdravej selskej rozum, he?“

„Hasile, něco ti řeknu. Jestli si pustíš hubu na špacír i jinde, tak ti zaručuju, že skončíš za katrem. Copak jsi opravdu takový zabeďněnec? Hele, já budu dělat, že jsi mi nic neřekl, nic nevím. Prostě to smetem ze stolu. Ty jsi za mnou přišel jenom proto, abys mě pozdravil, a tím to hasne. Ted' se rychle seber a zmiz.“

Na chvíli v místnosti zavládlo ticho. Dívali se jeden na druhého. Pak se Hasil pomalu zvedl. Odkášlal si a sáhl do záňadří. Vytáhl balíček zabalený do novin.

„A co tohle? O tomhle mluvit můžu?“

Kašpar zbledl. Vytrhl mu balíček z ruky a mrštil s ním o stůl.

„Vypadni!“

Josef se stále dívá ke stropu, už se ale neusmívá.

„To proto jsem k tobě, Vlastičko, dorazil bez nálady. Stál jsem tady ve dveřích a připadal si zas jak malej školáček, co musel klečet v koutě po výprasku rákoskou. Dneska jsem fakticky neměl sebemenší důvod ke smíchu, prostě jsem to posral...“

Vlasta poslouchala na půl ucha. On mluvil a mluvil, jak kolovrátek. Ale v té chvíli, kdy vešel do chalupy, byl opravdu nezvykle tichý.

„Tos, Vlasti, musela na mně vidět, že se něco stalo. A moc mi pomohlo, jaks mě políbila, objala, a ten tvůj zadeček, sakra, Vlastičko...“

„Pojď sem a obejmi mě. Nemohla jsem se tě dočkat,“ řekla. Připadá jí to jako věčnost, přitom utekly jen dva dny. Dva dny prázdnoty a nejistoty.

Nořil svou tvář do voňavých ňader a byl zas doma, v bezpečí. Už před očima neměl velitele Kašpara a jeho brunátanou tvář, ani vyděšeného radu Brodského.

„Vlastičko, Vlastičko, jak ty jsi nádherná...“

„Josífku, pojď, ohřejeme vodu a já tě pořádně vydrhnu. Z toho věčného honění po kopcích jsi celý upocení. Najíš se, určitě ti vyhládlo. Pak si mě odvedeš do duchen, co říkáš?“

Neříkal nic. Mlčky souhlasil. Vysvlékl se z vojensky smradlavých hadrů. Odhodil je na lavici a nahý si lehl do plechové vany. Postavila ji doprostřed místnosti. Na kamnech už ohřívala v obrovském hrnci vodu. Pára stoupala ke stropu a oheň prosvítal ze škvír. Když otevřela dvířka, žlutá zář se rozlila po kachlíčkách i podlaze směrem k Josefovi. Praskání hořícího dřeva uklidňovalo. Vyvolávalo v něm vzpomínky na domov, na chalupu z vepřovic v Zábrdí. Tak rád by zas viděl matku, bráchy a sestry.

Opatrně uchopila ucha hrnce, přešla k neckám a lila teplou, téměř již horkou vodu, která obklopila jeho lýtka, kolena i boky, až bělostná kůže zrůžověla.

Mozolnatými dlaněmi mu přejížděla po zádech. Prsty zajížděly do kratičkých řídkých vlasů a on se cítil jako Cézar těsně před dobytím Galie. Mýdlové bubliny příjemně voněly. Měl přivřená víčka. Nadechoval tu vůni s vášní kuřáka šlukujícího první cigaretu dne. Až po chvíli si uvědomil, že Vlasička stojí nad ním. Šaty na dřevěné podlaze u nohou, nahá a jaksi zmatená ze své náhlé zranitelnosti. Tiskla lokty k tělu, stehna slepená k sobě, choulila se sama do sebe a čekala na dotyk. Natáhl svou dlaň směrem k ní.

„Pojď ke mně, Vlasičko. Jsi nejkrásnější ženská na celý Šumavě. Co kecám, na celým světě.“

Přistoupila blíž k vaně. Uchopil ji za boky a ústy nasával její ženství.

RÁNO MÁ JOSEF SLUŽBU dozorčího. Před polednem pomáhá v kuchyni s obědem. Pochůzka k čáře na něho a strážmistra Vyletu vychází až v podvečer. Celý den musí rodina Bohumilova kamaráda čekat schovaná ve stodole opuštěného Böhмова statku.

Josef si se Zdeňkem promluví už odpoledne. Vyleta se směje, že jsou převáděči v uniformě SNB. Nicméně souhlasí. Josef mu zas pomůže, až bude potřebovat někoho dostat za čáru Vyleta. Často se takoví lidé obracejí na místního hajného Novotného. Od něho je přebírají Vyleta s Hasilem. V té době je ještě dost esenbáků, kteří kopečkáře nezatýkají, ale pomáhají jim za hranice. To se však brzy změní.

„Pan Hasil?“ zeptá se ze tmy mužský hlas.

„Bohoušův brácha. Tak jdeme, panstvo. Uděláme to tak, že první vyrazím já, vy za mnou tak sto metrů a zezadu vás bude jistit tady můj kamarád. Když mě uslyšíte křičet nebo nedejbože strčílet, hned upalujte do lesa. Ale to nebude možná vůbec nutný.“

Jdou po lesní cestě, která se klikatí mezi smrky a stoupá do mírného kopce. Když dojde Josef po prudším stoupání k hraničnímu kameni, rozhlédne se kolem. Bylo by mrzuté narazit na hlídku z druhé strany. Všude však panuje klid.

„Běžte pořád dál po té pěšině, tam už budete v bezpečí. Nikomu ale neříkejte, že vás převedli dva četníci, to by se jim nemuselo líbit. Tak zlomte vaz.“

„Pane Hasile, co jsem dlužný?“

Muž vytáhne z kabátu balíček zabalený do kusu látky. Bankovky.

„Až budu já něco potřebovat, třeba se potkáme. Ty prachy si schovejte. Budou se hodit tam, kam máte namířeno.“

„Ne, nechci zůstat nic dlužný...“

„Kamarád mého bráchy je i můj kamarád a kamarádi si pomáhají zadarmo. Přece byste nechtěl, aby vám dobřej přítel platil za drobnou službu, to by se člověk musel stydět, ne? Hodně štěstí a už upalujte. Nerad bych se tady s někým potkal.“

„Tak si je vezměte vy, strážmistře.“

A muž podává balíček překvapenému Vyletovi.

„Jsem pověřčivej. Když si je nevezmete, budu mít tam,“ a kývne hlavou k Bavorsku, „smůlu, a to bych nerad.“

Vyleta se směje. „To je pěkná blbost. Ty prachy se fakt ještě budou hodit, uvidíte. Co jsem slyšel, tak v utečeneckejch lágrech to není žádnej med.“

Další týden proběhne v klidu. Josefovi se střídá jedna služba za druhou, nemá čas na výlety do okolí. Jen napíše bratrovi dopis, že všechno proběhlo hladce, a Marii zas, že na ni myslí, těší se, až se znovu setkají. Vlastičce nikdy nepíše.

Kot už o balíčcích pro Kašpara nemluví. Hasil pochopí. Jeho roznášková služba skončila. Končí tím i flirt s Vlastou. Třebaže sám sebe přesvědčuje, že je to tak dobře, stejně se mu párkrát o ní zdá a vzpomínka na milostná objetí je silná a vzrušující.

Po večerech hraje s ostatními na pokoji mariáš. Přitom si ho stále dobírají jako novodobého šumavského casanovu.

Ještě víc se sblíží se strážmistrem Vyletou. Ten má ne snadný úkol: musí sehnat dostatek zásob pro celý útvar. Jezdí nejen do Krumlova, ale až do Budějovic pro proviant a občas se mu podaří sehnat i něco na přilepšenou. Šumavské vesnice jsou po válce mizerně zásobované, ani na potravinové lístky nelze sehnat všechno.

VLASTA STOJÍ U OKNA. Josífka přes měsíc neviděla, vzpomíná, jak v pátek vstal brzy ráno, byla ještě tma, oblékl si uniformu a byl pryč.

Jaromír se po svém návratu pohybuje kolem hájovny jako duch, je ještě nemluvnější než obvykle. Bud' mizí v lese, nebo něco kutí v kůlně. Vlastě zakáže, aby tam chodila.

Denně u okna krmí své jeleny, osmeráka Josefa, šestnácteráka Karla a dvanácteráka Bohouše. Pokud se na louce objeví laně, nikdy se nepřiblíží víc jak na padesát metrů. Zůstávají v blízkosti lesa.

Přes den pere cíchy a Jaromírovy svršky nasáklé potem a rašelinou. Vaří, látá ponožky, krmí slepice, spočítá je, jestli některou z nich neodnesla kuna. Večer sedne a snaží se číst některou z knih, které jí přinesl Josífek. Všechny jsou o velkých láskách, zklamání a šťastném konci. Nachází na jejich stránkách přesně to, co jí v životě schází. Silné city, osudová setkání, dramatické události. Má pocit, že její život je zploštělý do jednotvárných činností. Když čte noviny, mívá pocit, že se schyluje k další světové válce, že všude kolem jsou špioni a zrádci, že její země i ona sama je v ohrožení. Strach a napětí prosakují do všedních dní, do jídla, které jí, do vody i vzduchu.

V noci z dvacátého na jednadvacátého se probudí z děsivého snu. V šílené honitbě lovci pronásledují Jaromíra s Josífkem. Střílejí po nich ze samopalů. Spatří měsícem ozářenou tvář velitele Kašpara, šklebí se a vyje jako vlk. Chechtá se v podivném záchvatu nepřičetnosti. Kolem prší střely a oba muži mizí v bažinách.

Vstane, dopajdá do kuchyně, aby se napila vody. Cítí sucho v krku, nutí ji ke kašli. Pije zhluboka a hltavě. Když odloží sklenici, chce se temnou místností vrátit do ložnice, ale vzdálený záblesk světla ji zastaví. Jaromír je pryč, odešel odpoledne a ona tuší, že do rána se už neukáže.

Světlo se objeví znovu, tentokrát je blíž. Přistupuje k oknu a snaží se prohlédnout noční temnotu. Během několika vteřin se ozve zvuk motoru. Auto zastavuje hned u kolny, osvětluje vrata. Kolem se míhají dva stíny. Mužské postavy. Vlasta si uvědomí, že vynášejí z vozu velké bedny. Stíny se ztrácejí uvnitř kůlny.

Za půl hodiny už je kolem ticho, jako by byl výjev za oknem pouhým snem, mlhavou vidinou odrážející se na hladině zkalené vody.

Ráno vyjde ven. Stopa po pneumatikách se v dvojitém provedení zřetelně rýsuje na cestě ke kůlně a zpět. Na dřevěných

vratech visí řetěz a na něm těžký zámek, zalomcuje jím, drží pevně. Vrací se do hájovny, uvaří vodu a zalije si cikorku. Zakousne dva dny starý chléb. Dívá se oknem k lesu a čeká, sama neví na co.

EGON BRODSKÝ SEDÍ ZHROUCENÝ V KŘESLE. Jeho protějšek mu podá sklenici vody, čeká, až se Brodský vzchopí. Kurt Taub, dnes americký občan seržant Frank Taylor, pochází z brněnské židovské rodiny poslance německé sociální demokracie Sigfrieda Tauba.

Do místnosti vejde vysoký muž, zběžně se pozdraví s Taylorem, který sedí za stolem na několika polštářích, aby na svého hosta i celou místnost viděl, měří pouhého půl druhého metru. Vypadají vedle sebe jako Pat a Patachon, vysoký mohutný chlap a jeho pravý opak.

Příchozí se zvědavě podívá na českého imigranta.

„Jak dlouho a jak *důvěrně* jste znal Jana Masaryka?“ vypálí.

„Prosím?“ zamžiká Egon.

Teprve teď si uvědomí přítomnost dalšího člověka.

Vysoký statný muž s širokou slovanskou tváří je v civilu, má na sobě tmavý tvídový oblek, dlouhý černý kabát, okolo krku přehozený šál, spíš pro okrasu, než aby hřál. Klobouk s šedivou stuhou pověsí na věšák u dveří. Kaštanové vlasy na skráních prokvétají šedinami. Za dva roky a dva měsíce mu bude čtyřicet.

„Vy jste kdo?“ ptá se Egon.

„Charles Eckert... Proč si ale hrát na schovávanou. Budete mě znát ještě z Prahy pod mým... pravým jménem... Katek... Na našem velvyslanectví se konaly příjemné večírky, na které byli zváni vaši umělci i politici, prostě smetánka

národa. Dobré jídlo a pití, hodně se zpívalo i debatovalo. Našinec se dost věcí dozvěděl. Teď ale k věci, otázky tady budu klást já, souhlasíte? Na ministerstvu zahraničí jste byl zastupcem šéfa tiskového oddělení, je to tak?"

Konečně si svléká kabát. Přehazuje jej přes opěradlo židle, vytahuje cigaretu a zapaluje si. Dál sleduje Brodského.

„Co všechno jste si ještě stihli zjistit?“ pochopí Brodský, kde se právě nachází. V kanceláři tajné americké informační agentury, u nepřítele komunistické strany. Má dojem, že nesedí v úřadovně na bavorské straně, ale v kanceláři osmého oddělení ministerstva vnitra u doktora Matějky. V prostoru a čase se prolínají tato dvě místa a dvě různé události do jedné. Karel Matějka po něm přece tehdy, není to tak dávno, chtěl informace o Královi, dokonce si z Brodského udělal svého špicla. I on uměl ukázat ostré zuby a drápy. Ovšem Matějka mu předtím, než na něho vypálil svůj těžký kalibr, nabídl slovenskou slivovici a byl samý med, který záhy zkvasil a nakonec zhořkl.

„Dlužíte mi odpověď, Brodský. Tak jak to bylo mezi vámi a Janem Masarykem?“

Celou dobu si s něčím pohrává v levé ruce. Až po chvíli si Egon všimne, že má v prstech lesklý, ale již scvrklý plod kaštanu. Levačka drtí kaštan, zatímco prsty pravé ruky se bezděčně přibližují ke rtům. Zatáhne, poválí kouř v ústech a prudce jej vyfoukne směrem k Brodskému. Eckert nešlakuje, teprve teď si to Egon uvědomí.

„Vy jste byl nejen úředníkem vlády, ale i členem komunistické strany.“

Neptá se, konstatuje.

Dívá se stále do Egonových očí.

„Znáte tedy praktiky ministerstva vnitra a tajných složek. Sám jste se zmínil, že vás chtěl zatknout šéf osmého oddělení Matějka. Jen mezi námi, opravdu jenom kvůli tomu, že jste se sešel s mužem z amerického velvyslanectví? Pana Morgana osobně znám, je to velice schopný diplomat.“

„Matějka mě před ním varoval.“

„Brodský, tušíte, co se dělo u hranic po vašem útěku?“

„Podle mě nic zvláštního.“

„To byste se divil. Nabízím vám satisfakci.“

„Proboha, jakou satisfakci?“

„Když s námi začnete spolupracovat, a my potřebujeme lidi, jako jste vy, Brodský, pomůžete nám dohnat ke spravedlnosti Masarykovy vrahy.“

„Vrahy?“

„Věřte mi, Brodský, byla to politická vražda objednaná z Moskvy. Brzy to dokážu. Čeká nás nová válka.“

Egon si uvědomuje, jak je muž stojící před ním zahleděný do svých vlastních vizí, on nikdy nepochopí, že to, co se v Československu děje, se už nedá zastavit, že se události řítí kupředu, jako lavina.

„Co po mně tedy chcete?“ zeptá se Brodský a podívá se Eckertovi zpříma do očí.

„Abyste pro nás začal pracovat. Potřebujeme kontakty na lidi u vás. Musíme vytvořit zpravodajskou síť přímo v Československu. Informace se budou přenášet přes Šumavu. Nemají dost lidí na to, aby ty kopce uhlídali. Hodně si od Šumavy slibuju. Povedeme partyzánskou válku. Musíme jim co nejvíc škodit. Komunismus je jak mor, a my nesmíme dopustit, aby nakazil i zbytek světa.“

Taylor sedí celou dobu za stolem. Teď se zvedá a po několika krocích se ocitá u Egona. Egon se znovu podivuje tomu drobnému hubenému tělíčku. Taub, nyní Frank Taylor, se časem vypracoval na profesionálního agenta tajných služeb, je nenápadný, má skvělou paměť a rychlý úsudek, tedy ty pravé vlastnosti každého agenta.

„Pane rado, na koho je tam u vás spolehnutí?“

„O několika lidech bych věděl. Pochopte ale, že ještě včera jsem byl jedním z nich. Ruku na srdce, vaše Amerika není mým vysněným rájem. Mě k vám dohnaly okolnosti. Kdyby

mi nehrozilo bezprostřední nebezpečí, nikdy bych přes hranice neutíkal.“

„Pane rado, vy zas pochopíte, že teď jde u vás mnoha lidem o život. Nejen vaši ženě a vašim přátelům. Komunistická policie začne zavírat a popravovat ve velkém, přesně jako to předvedli bolševici ve dvacátých a třicátých letech. A jako to předvedlo gestapo za války. Na to si přece vzpomínáte?“

Ano, na to Egon nikdy nezapomene. Žlutá hvězda na kabátě, terezínské ghetto, transporty. Ne, na to se zapomenout nedá...

„Nedovedete si představit, kolik lidí už v Sovětském svazu beze stopy zmizelo,“ pokračuje Taylor.

Mluví na Egona střídavě, bez přestání. Argumentují. Přesvědčují. Agitují. Neposlouchá je. Cítí se jak myš lapená do pastičky. Zírá na ně a už nevidí dva muže, jednoho velkého a statného, druhého drobounkého, ale dva brouky, jejich černá kusadla, lesklé krovky a dlouhé tyčky nohou, cvrkot znějící odkudsi z jejich článkovitého břicha, a při sebemenším pohybu křupnutí, jako když lámete piškot nad šálkem kávy. Křup, křup, křup, křupkřupkřup, křup... jsou v neustálém pohybu.

Brodský těžce vstane. Bere si papír i pero, které mu podává Eckert, a nechá se odvést do vzdušného světlého pokoje, kde má už svůj batoh a kufřík. Svlékne se, chvíli uvažuje, má-li se osprchovat, ale nakonec rovnou ulehne. Je unavený.

Než usne, napíše na papír několik jmen. Až ráno se rozhodne, zda je Eckertovi poskytne. Ten chlap se mu nelíbí.

Odloží papír na noční stolek a v okamžiku upadne do hlubokého spánku. Prospí celou noc a celé dopoledne.

Za svítání vstoupí do pokoje mladá dlouhovlasá žena s tácem. Na něm je káva, čerstvé pečivo a snídaně na vidličku. Zatímco se Brodský převálí na bok a cosi zamumlá ze sna, ona odloží tác. Všechno, co objeví na listu papíru, pečlivě opíše do zápisníku a potichu i se snídaní zmizí.

Brodský se probudí kolem poledne.

Bíle rozmlžené slunce svítí do pokoje mezi roztaženými záclonami a dopadá svým odrazem na bílou, jakoby nemocniční pokrývku. Spal v kuse patnáct hodin. Něco takového se mu za celý dosavadní život nestalo. Protáhne se a ve chvíli, kdy usedne, nohy spuštěné dolů z postele, spatří papír.

Sáhne po něm a chvatně jej roztrhá na malé kousíčky.

Vstane, přistoupí k oknu, zalomcuje kovovou kličkou, otevře a útržky vypustí do chladného vzduchu. Vítr si je bere, hraje si s nimi a ony se pomalu snášejí do ulice, jako chomáčky peří.

KATEK ALIAS PODPLUKOVNÍK CHARLES ECKERT

dokuřuje dnes již patnáctou camelku a automaticky vytahuje z krabičky další. Připaluje si benzinovým zapalovačem, vyfukuje kouř a pak se teprve obrací k Taylorovi.

„Dobrá, necháme ho jít.“

„To je rozumné, rada Brodský dal jasně najevo...“

„Ale pošleme tam s ním našeho člověka,“ skáče mu Eckert do řeči a bubnuje prsty o opěradlo židle, zatímco pohledem propaluje seržantovu košili. „Nikdy nevíte, jaké informace se budou hodit. Britové jsou skeptičtí, příliš se jim nezamlouvá myšlenka na nový židovský stát. Kdo ví, kam to všechno dospěje. V každém případě se nám může Brodský ještě hodit. A koneckonců, nemusí o všem vědět, stačí, když si ho tam v poušti pohlídáme. Možná se ještě rád vrátí do Evropy v našich službách, až jim dají Arabové po držce. To už jste slyšel, kdo Židům dodává zbraně?“

„Čechoslováci.“

„Ano, s požehnáním Rusů. Čekají, že tam vznikne nový socialistický stát. Umíte si něco takového představit? Že by se komunismus šířil po světě jak rakovina?“

Znovu potáhne z cigarety a vyfoukne kouř.

„Aspoň máme od Brodského ta jména, i když si od nich moc neslibuju. Dva novináři, zaměstnanci ministerstva, kominík a esenbák. Jakže se vlastně jmenuje ten komunistický policajt?“

Taylor nahlédne do papíru, který před ním leží na stole.

„Josef Hasil.“

„Komunistický policajt by mohl být naším agentem? Absurdní. Nakonec ale proč ne?“

Taylor jen přikývne.

Kouř v místnosti houstne. Štípe do očí. Taylor přistupuje k oknu, stoupne si na špičky a otevře obě křídla dokořán. Pravé oko začíná slzet. Seržant se rychle nadechne chladného vzduchu z ulice a zeptá se Eckerta, kterého nechává za zády:

„Kdo ho bude kontaktovat?“

Eckert se rozvalí v křesle, ve kterém včera seděl unavený rada Brodský, odklepne popel do skleněného popelníku a s dalším potáhnutím zahalí svou tvář oblakem dýmu. Rozesměje se.

„Proč se smějete?“

„Napadlo mě, že kontaktérem by měla být některá z těch našich krásných agentek. Takové ani komunista neřekne ne.“

Čerstvý vzduch příjemně proniká do plic. Taylora napadne, že dnes ještě pořádně nejedl.

„Mimochodem,“ otočí se od okna k postavě zahalené dýmem, „ráno dorazila zpráva od naší pražské spojky. Pokusí se k nám do firmy převézt jistého Viléma Krajčíroviče.“

„To jméno mi nic neříká.“

„Domnívám se, že je to přesně náš člověk. Bývalý partyzán, dnes agent Státní bezpečnosti. Prý má informace o smrti Jana Masaryka. Tvrdí, v souladu s vámi, podplukovníku, že šlo o politickou vraždu. A co je pro nás zásadní, ten člověk prý byl u toho.“

KOT NEMŮŽE USNOUT. Myšlenky se mu honí hlavou a připomínají divoká mračna. Vstane a jen v khaki trenýrkách dojde k oknu. Dívá se do temné noci. Zapaluje si cigaretu. Už chce zalehnout, když si dole u pumpy všimne nápadného pohybu.

„Sakra, co ta tady dělá?“

Kot se spěšně oblékne do košile a kalhot. Nedopalek típne do malého kovového popelníku. Vyjde do chodby, ví, že službu dozorčího má Lima. Do baráku se dá ovšem vejít i postranním vchodem. Jejich pohledy se střetnou. Chytí ji za paži, zakryje si prstem ústa a naznačí, aby co nejrychleji vešli do jeho dveří. Zavře za nimi.

„Víš, kolik je hodin?“

„Kolem půl jedné. Je to důležité, proto jsem vyrazila na noc.“

„Všichni jste blázní.“

„Jo, to máš pravdu. Tady máš další balíček pro spojku v Železné Rudě.“

„Ta minulá zásilka měla být poslední. Prý do ní někdo nahlídl.“

„Ne, nakonec byla v pořádku, tomu svému poslíčkovi můžeš věřit. Šéf říkal, že se to už brzy semele, musíme být připraveni na všechno.“

„Kdo je to?“

„Depeše podepisuje pod krycím jménem Eckert, donedávna byl vojenským atašé se zvláštním posláním v Praze. Má za úkol zformovat v Německu organizaci, která by operovala na našem území. Hasila měl ke spolupráci doporučit rada Brodský. Taylor počítá, že se k němu s Kašparem brzy

připojíte. Co nevidět bude vaše pozice neudržitelná. Velet na čáře a přitom organizovat přechody hranice je sice úžasná věc, ale sedět na dvou židlích se nedá dlouho. Brzy by si na vás Státní bezpečnost posvítla. Ale dokud to jenom půjde, chceme si vás tady udržet. Nová válka v Evropě je na spadnutí. Musíme být připraveni.“

Kot se opírá o desku stolu, típne cigaretu a balíček zabaleny do novin položí vedle sebe. Podívá se na drobnou ženu, která sedí na jeho posteli a prsty si pročešává krátké černé vlasy. Nabídne jí cigaretu. Vezme si, on připaluje sirkou sobě i jí. Oba vyfouknou kouř. Na chvíli se mezi nimi rozhostí ticho. Usměje se.

„Jsi pořád fešák.“

„Byla to věčnost, co jsme se neviděli, často jsem si na tebe vzpomněl. Stejně jsem byl šťastnější za války. Všechno bylo jednodušší. Jasný nepřítel, žilo se teď, v jediné minutě, stačilo málo a za další vteřinu přiletěla kulka nebo člověka mohl roztrhat granát.“

„Spíš by tě tam ve vzduchu sestřelili. Hodně jsi riskoval.“

„To jenom proto, abych byl co nejdřív u tebe zpátky na zemi.“

Kouří. Ona se pomalu svléká. On jen nasucho polkne, hořící cigaretu odhazuje do popelníku, rve ze sebe košili, kalhoty.

Milují se zběsile, jako by měli v příštím okamžiku oba zemřít. Dýchají přerývaně, ona zakousnutá do jeho paže, jen aby nahlas nevykřikla, aby zadusila sten a uvěznila tak svou touhu v hrudi.

Leží pak těsně u sebe, oba propocení, třebaže je místnost chladná.

„Teď je to hodně důležité. Odešli ho, co nejdřív.“

„Hasila s tím balíčkem?“

„Kašpar to musí dostat včas... Mám taky jiný úkol... Taylor si mě pozval na kobereček a... Prostě se musím napojit na toho tvého Hasila a pár dalších policajtů a vojáků.“

„No a?“

„Jsou různé způsoby, jak někoho přinutit ke spolupráci.“

„To myslíš tak, že se s Hasilem vyspíš a on se promění ve špiona?“

„Podobně mi to naznačil Taylor.“

„Nebude to nutné. Hasil je sice sukničkář, ale už teď spolehlivě spolupracuje. Navíc zná tady na Šumavě každý kámen. Svým způsobem touží po dobrodružství. Chce vyniknout. Má tak trochu napoleonský komplex. Málem ho ze sboru vyhodili, nespĺňoval kritéria. Je moc malý, museli mu udělit dispens od tělesné výšky. Navíc měli v rodině pár škraloupů, jeho táta i strýc několikrát seděli. Věřím mu jako málokomu. A pak..., myslím, že by mi vadilo pomyšlení, že jsi s ním...“

Políbí ho.

„To ráda slyším.“

Vstane, prohrábne kapsy košile, vytahuje cigarety, zapaluje dvě najednou, jednu z nich podá ženě. Přistoupí k oknu a dívá se ven do temného dvora.

„Dobrá. Pošlu s tím Hasila už pozítří,“ řekne k jejím zádom. „Bude rád, že může navštívit tu svoji ženskou. Ale ty se už seber a zmiz, ať tě tu nikdo nevidí.“

„Máš pravdu, vyrazím. Jenom aby pozítří nebylo pozdě.“

„Jak pozdě?“

„Tak... Mimochodem, víš, že ten tvůj Hasil pomohl přes hranici ministerskému radovi Brodskému?“

„Sám mi to řekl.“

„Nevím proč, ale Taylor má pocit, že by mohl být z Hasila dobrý agent jeho firmy. Je posedlý představou, že by ze všech československých policajtů udělal své špicly. Dobře se tou myšlenkou baví.“

Otáčí se k němu.

„Ale, prosím tě, všechno, co jsem ti řekla, je jenom mezi námi. Víím, že ti můžu věřit. Za války... Zas bych byla

sentimentální, vždycky když si vzpomenu, že právě ty jsi tam byl pro mě tak důležitý... Zachránil jsi mi život."

„Nepřeháněj.“

Nedopalek típne do popelníku. Zachumlá se do pláště. Bere za kliku, ale zarazí se. Kot na ni sykne a rukou naznačí, aby se nehýbala. Vykloní se do okna. Kdosi právě mizí ve dveřích do budovy.

Během chvilky zaslechnou opatrné, ale nejisté kroky. Procházejí chodbou. Pak cvakne klika do ložnice mužstva a je ticho.

Kot si ráno na opilce posvítí. Chlapi se mu tady nebudou producírovat, jak se jim zamane.

Vyklouzne jako lasička a zmizí v černé chodbě. Ještě ji zahlédne, když se protahuje dírou v plotě, ven do studené pustiny. Netuší, kam má namířeno. Možná ještě v noci přejde hranici. Možná se nečekaně objeví u některé spojky ve vnitrozemí. On nechce nic vědět. Stejně dnes v noci vyslechl až moc.

Po noční návštěvě mu v místnosti zůstává jen rozplývající se oblak dýmu. A vlhká stopa na prostěradle.

Sedí dlouho ve tmě a zírá do prázdna. Dokouří poslední cigaretu z krabičky. Prázdný obal zmačká. Pomyslí si, že bez tabáku je život prázdnější. A bez ženské?

Rozhodne se nahlédnout do ložnice mužstva, aby zjistil, kdo svévolně opustil ubikaci. Abych tak měl mezi kluky nějakýho špicla, napadne ho.

Potichu otevře dveře a vstoupí. Pozoruje nehybná těla a má pocit, že se dívá na malé spící děti. Ti chlapi jsou ve svém spánku nevinní a čistí. I kdyby někoho zastřelili, i kdyby bili své ženy a milenky, i kdyby vykradli spořitelnu... Kot pociťuje posvátnou hrůzu z pokušení některého z nich zabít, snad toho špicla. Uvědomuje si, že by připravil o život ne chlapa, ale kluka, který teď sní a létá v jiných vzdálených světech.

Dojde až k Josefově posteli. Vidí jeho záda, roztažené paže. Chrápe, i když leží na břiše. Kot přejde k vedlejší posteli, nohou zavadí o nějakou překážku. Sehne se. V ruce drží propocenou košili. O kus dál stojí zablácené boty. Tak provianták Vyleta? Do prdele, co pohledával venku? Ale i tomu už se zřejmě zdají sny malého chlapce ze Šumavy. Ráno si s ním promluví. Teď půjde spát i Kot.

Zatímco uléhá, proletí mu hlavou, že si jí někdo mohl všimnout. Stačilo by jenom, aby kdokoli vyhlédl z okna. Takový nerozum, objevit se rovnou v baráku. Pro příště musí být opatrnější. Člověk nikdy neví.

Hasila posílá s balíčkem už brzy ráno, vzpomene si na její slova: Pozitří může být pozdě. Rozdělí úkoly, hlídky vyrážejí na pravidelnou obchůzku. Chce si promluvit se strážmistrem Vyletou. Dozorčí Mihule však hlásí, že Vyleta odjel na nákup do Krumlova.

„Dobrá, ať se hlásí hned, jak se vrátí.“

„Provedu, soudruhu plukovníku.“

S Vyletou si už nepromluví. Za necelou hodinu se na dvoře objeví dvě auta. Jedno od Státní bezpečnosti, druhé z krumlovského útvaru. Zahlédne je z okna. Zatímco ozbrojení muži vbíhají do chodby, plukovník Kot vytáhne pistoli. Chladnou hlaveň vloží do úst a stiskne spoušť.

JAROMÍR SE NEUKÁŽE. Vlastina fantazie vytvoří nespočetně představ, v nichž je přepadený, zraněný, zmrzlý s přelámanými kostmi...

Ve středu čtyřiaadvacátého března vyráží sama dolů do města. Je nutné doplnit zásoby potravin. Ví, že sežene jen to nejnnutnější. Klopýtavě se belhá rozmáčenou cestou, bahno čvachtá pod nohama. Blíží se k prvním domům a dál ke

kostelu. Zastavuje a lapá po dechu. Chce se jí zvracet. Bojí se slov. Těch slov, která se do ní zabodnou v šeptandě ve frontě v konzumu u staré Vláškové, na rohu u kostela, v hospodě mezi chlapy.

Všichni jsou rozrušeni, připomínají včely. Kolem Vlasty projíždějí vojenské vozy a mladí esenbáci se samopaly chvátají ulicí nahoru k útvaru. Je tu až příliš živo. Všichni jsou vyplašení a bledí.

„Velitel četníků zdrhnul za kopečky, už jste to slyšela? Byl americkým špiónem, představte si. Taková to byla krysa. Zmiji na prsou jsme si hřáli,“ vykládá učitel Kuthan. Měl by být ve škole a učit děti násobilku, ale ve středu mají teď děti volno jako v neděli.

Kašpar utekl! A kde je Jaromír? Že by i on zmizel někde v Bavorsku? Proč jí nic neřekl? Proč ji tu nechal samotnou?

Zapomíná, že chtěla nakoupit sůl a brambory. Její malé políčko každý rok rozrývají divočáci, sotva něco z úrody zachrání. Naštěstí cibule a česneku si lesní zvěř nevšímá.

Kdosi ji bere za loket a vytrhuje tak z úzkostné prázdnoty, je vržena zpátky do přítomnosti. Před ní stojí od sazí ušpiněný kominík Pazderka. Bílé zuby svítí z černé tváře jako patníky u cesty. Nechává se tím chlapíkem vést pryč od pultu se zbožím, pryč od lidí, od řečí a potutelných pohledů, sleduje jeho dramaticky sešklebenou tvář, vyceněné zuby, naléhavé oči. Až po chvíli jí dojde, o čem povídá a co chce doopravdy sdělit, jaksi mezi slovy, tak, aby smysl pochopila jen ona, nikdo jiný.

„Á, paní Vlastičko, musíme se už konečně domluvit na tom vymetení. Váš komín musí ale vypadat. No, jak je to dlouho? Dva roky? No jasně, dva roky, co jsem byl u vás v hájovně naposledy. Tak co kdybychom zašli Na růžek a tam to všechno v klidu probrali? Zvu vás na čaj s rumíkem, já si dám asi jednu desítku, to víte, tam nahoře člověku z toho větru vyschne splávek,“ kominík se krátce zasměje. „A víte už,

že mám doma kocoura? No jo, chudák sirotek. Musel jsem s ním sešplhat ze střechy, celej se třásl, tak byl vystrašenej."

Vcházejí do lokálu. Nechává se usadit k tomu nejbvzdálenějšímu stolu u okna, zatímco drobný kominík u výčepu objednává, mrká spiklenecky na hospodského, má teď obchodní jednání a nemůže se dočkat dalšího vymetání.

Pazderka si přisedne. Už se neusmívá. Jeho bílé zuby jsou uzamčeny za špinavými rty. Dívá se kamsi do popelníku. Vytáhne cigarety a nabídne i jí, ona odmítne posunkem ruky. Zapálí si, vyfoukne kouř. Mlčí.

Když se blíží hospodský s půllitrem piva, dvěma panáky tuzemského rumu a hrnkem horkého čaje, opět se zašklebí, plácne do desky stolu, až se Vlasta vyleká, a zvolá: „Ujednáno? Paní, Vlastičko, na to se napijem! Uvidíte, že váš komín vypulíruju tak, že tam nezůstane ani saze. Bude čistej jak lilium, to si pište!"

Mrkne na hospodského, zvedne pivo a dlouze se napije. Pak k ní přisune rum, svým panákem ťukne do jejího a hlasitě mlaskne.

Hospodský se mezitím vrací za pípu.

Kominík se přestane křenit a zuby zas zaplují do temnoty úst. Kopne do sebe rum, potáhne z cigarety. Promluví šeptem.

„Paní Vlastičko, pozdravuje vás Jaromír. Nemáte se před nikým zmiňovat, že je tak dlouho pryč. Kdyby se vyptávali, tak řekněte, že před chvílí odešel do lesa zakrmmovat nebo něco podobnýho. Nemusíte mít o něj strach.“

„Kde je?“

„To vám nemůžu říct.“

„Proboha, pane Pazderko, kde je můj muž?“

„Nekřičte tolik, je v bezpečí. Musí jenom něco zařídit.“

„Něco s Kašparem?“

„Kurňa, ženská, to jméno tu nevyšlovujte! I zdi mají uši. Heleďte, vyřídil jsem, co jsem měl, a teď už půjdu, ať to není

nápadný. Vy si v klidu dopijte čaj. Já se u vás navečír stavím, vymetu ten zatracenej komín a pokusím se vám pár věcí vysvětlit, abyste neudělala nějakou pitomost.“

„A já myslela, že jste komunista, a vy zatím...“

„Do prkený vohrady, já jsem komunista! Ale to s tímhle nesouvisí. Sakra, ženská, ne že svýho starýho prásknete. To by bylo hodně zlý. Odnoslo by to plno nevinných lidí. Radši půjdu.“

Zvedá se, ani nedopíjí. Na hospodského se při placení zašklebí.

Celou čtvrt hodinu prosedí u vychládajícího čaje. V prstech pociťuje nezadržitelné chvění a uvnitř prázdnotu stlačenou do jednoho jediného bodu, vězí uvnitř hrudníku a dusí ji. Ničemu tady na tom světě nerozumím, vůbec ničemu. Pak složí hlavu do dlaní a rozpláče se. V posledních dnech si připadá jako malá ubulená holka. Nejradši by se probřečela až k soudnému dni.

Když odchází, všimne si hospodský její zarudlé tváře. Zatímco vymývá sklenice, utrousí:

„Však vono, paninko, nebude tak zle. Vono těm bolševíkům jednou dojde dech a všechno se vrátí k normálu. Lidi nejsou hovada, voni to takhle dál nenechají.“

Raději vyběhne do ulice, zhluboka se nadechne. Fronta ženských před konzumem se už zkrátila. Stoupne si na její konec a čeká, až na ni dojde řada.

Když se vrátí domů, lekne se. Zpoza rohu na ni vybafne Josífek. Dostal prý dvoudenní dovolenku, tak ji chtěl překvapit. Nevšímá si, jak je vystrašená. Stále jen mluví a ona ho mlčky pouští dál.

Vytřeštěně zůstává stát uprostřed chodby.

„...tak jsem strčil motorku do kůlny, aby nebyla tak na očích.“

„Cože?“

Teprve nyní se na ni podívá a znejistí.

„No, do kůlny. Byla otevřená, tak jsem si myslel...“

Otočí se a vyběhne z domu. Josef vyjde za ní. Něco se děje, něco, čemu nemůže rozumět.

Stojí tam u pootevřených vrat a marně hledá řetěz a bytelný visací zámek. Oboje je pryč. Napadne ji, že svého muže už asi nikdy nespatří.

Usedá na lavici ke kamnům. Všechny obavy, které ji přepadají, může konečně někomu svěřit. Podělit se o ně. Vyslechne ji. Je zamyšlený a nezvykle tichý. Potom ji pohladí.

„Vlastičko, ten kominík má pravdu. Ty o tom nesmíš s nikým mluvit.“

„Vždyť Jaromír pomáhá nepříteli. Třeba ani neví, co dělá? Třeba ho obelhali...“

„Ne, Vlasti, tvůj muž ví dobře, co dělá. Poslechni, a nikomu ani slovo. Tohle je vážný.“

„Seš přeci komunista, Josífků!“

„Ne, nejsem. Ale je mi teď jasný, že jsem do toho namočený až po uši. Pamatuješ, jak jsem ti říkal o těch balíčcích, co posílal můj starej místnímu veliteli Kašparovi? Umíš si teď asi představit, co v nich bylo. Já teda jo. A my se můžeme přesvědčit. Měl jsem Kašparovi donést poslední zásilku. On je v trapu.“

Vytahuje malý balíček zabalený do novin a převázaný kušem špagátu. Drží ho v ruce jako odjištěný granát a váhá.

„Je to divný, Vlastičko, že můj starej nevěděl nic o tom, že Kašpar utekl. Když jsem tu byl devátýho naposledy a vrátil se k útvaru, byl Kot, to je můj velitel, strašně nervózní...“ a povídá a povídá, jak marně přemýšlel, kdo se mohl do balíčku podívat, Vlastička jistě ne, vždyť jej odevzdal Kašparovi, ještě než přišel k ní. Ale Růžena nebo Máňa, ty mohly. Měly nejdnu šanci v nestřeženém okamžiku rozvázat, nahlédnout a zase zavázat. Nahlas přemýšlí, jaké tajnosti v těch záilkách jsou, a že nejde o hloupé detektivky, to je nad slunce jasné i jemu.

„On mě, Vlastičko, už tehdy podezřívá, že vím, co v těch balíčcích je. I kdybych nakrásně vypověděl Státní bezpečnosti, že jsem v tom nevinně, nevěřili by mi. Vezu se v tom s Kašparem a Kotem. Jenom nechápu, že jsem se nad tou roznáškovou službou nezamyslel už dřív. Bral jsem to jako takovou skautskou hru, a pak – dostával jsem volno. Takže, když promluvíš o manželovi, budeš muset kápnout božskou i o mně.“

„Kdo je ta Růžena? A Marie?“

„Kdo? Kdo?... Moje sestry,“ vyhrkne.

„Josífku, ty mi lžeš. Tvé sestry jsou Aloisie, Anežka a Žofie. Hodně ses mi o svých sourozencích navyprávěl. Já mám pořád ještě dobrou paměť.“

„To jsem vůbec neměl nakousávat, ale je to venku. Vlastičko, víš, že tě mám moc rád, věříš mi, ne? Růžena je holka z jedný vsi, myslí si na mě, sám nevím, jak k tomu přišla. Ale je to ještě mladičká hůdě. A Marie? Je ze Saladína, známe se už dlouho. Vlastně s ní chodím a zároveň ne. Její fotr je proti, to víš, jsem jenom blbej domkář, vyučenej bednář, a teď dokonce esenbák, co honí lidi a střílí ze samopalů. Von je starej Vávra sedlák, nesnáší komunisty a je zarytej lidovec – jako moje máma. Kdo nesmrdí hnojem, není podle jeho gusta. Zakázal Máně se se mnou vídat. Stejně to už mezi náma skončilo, vážně. Vlastičko, já ti...“

Sedí, dívá se mu přes rameno. Netuší, na co myslí. Připomíná egyptskou sfingu, kterou před lety viděl v jakési učebnici.

„A cos dělal pak?“

„Kdy pak?“

„Když jsi šel od toho Kota.“

„Byl jsem bez nálady. Kot mě vypoklonkoval ze své pracovny s tím, abych držel hubu a o ničem s nikým nemluvil. Ještě prej přijde čas, abysme si pořádně promluvili. Kot tvrdil, že musí zjistit nějaký další věci. Bylo jasné, že jsem ho

pořádně namíchl, že už mi nedůvěřuje jako dřív. Vyrazil jsem tedy do kuchyně, abych klukům vynahradil ty dva dny, který jsem byl na cestách. Jenom jsem si vzpomněl na tebe, Vlastičko, a hned mi bylo líp. Uvařil jsem jim specialitku. Určitě jedli dva dny jenom samý blafy. Věděl jsem, že s prací budu hotovej až někdy po půlnoci, zato zítřejší oběd – eňo ňuňo, budou se oblizovat až za ušima. A taky že se oblizovali. Přišel mi pomoct nováček Míčko, říkáme mu Mlíčňák. Veselej kluk z Vysočiny. Na střelbu nemehlo, ale v kuchyni udělá práce za dva. Mlíčňák je vždycky vděčnej za každou lechtivou historku. Je, chudák, ještě panic...”

„Tak tys mu vykládal o mně?“

„Ale ne, Vlastičko, tak to není...”

„Ne? A jak tedy?“

„Prostě si to jenom špatně vysvětluješ, Vlastičko, věř mi, že...”

„Když ti ale velitel nevěří, tak proč ti dal pro Kašpara další balíček?“

„To kdybych věděl. Dal mi ho do ruky, a že mám dva dny volno. To bylo celý.“

Vlasta vstane, dopajdá k plotně, vezme hrnec plný polévky a položí jej na rozpálený plát. Nahlédne do kamen. Přiloží dvě polínka a vzdychne.

„Já vím, Josífkú, že bych ti neměla nic vyčítat. Sama jsem vdaná za někoho jiného. Ale mám v sobě zmatek. Bude lepší, když odjedeš.“

„Nenecháš mě přespat?“

„Ne, opravdu ne. Potřebuju být sama.“

Zvedá se.

V té chvíli se v předsíni ozvou kroky a kdosi zabuší do dveří.

Hasil sebou cukne, rychle se rozhlédne, kam by se dalo ukrýt, ale to už stojí na prahu drobný černý mužík, přibližně stejně vysoký jako Josef, přes rameno mu visí stočená komínková štětka. Bělma očí vystřelují z mourem zašpiněné tváře

směrem k Hasilově uniformě. Kominík stojí bez pohnutí, stejně tak Hasil. Měří se pohledy jak nějací pistolníci, kdo s koho. Hasil drží dlaň s roztaženými prsty nad pouzdrem s pistolí. Ta scénka by v kině vyvolala bouři smíchu, ale tady v hájence zavládne nepříjemné ticho.

Napětí poruší až Vlasta. Vstoupí mezi ně.

„Nechte toho! Stojíte na stejném břehu.“

„Nevím, co tím stejným břehem myslíte,“ řekne kominík Pazderka, „ale já z toho, že tu máte esenbáka, jasně chápu, že jste mě neposlechla. Sakra, že já mám jenom přiblblou štetku! Mít tak dubovou sukovici, zvalchoval bych tomuhle čmucharovi hřbet tak, že by už po svých neodešel.“

„Jakej čmuchar?“ brání se Hasil. „Že já vytáhnu pistoli a provětrám mu perka? Ať už mě, Vlastičko, nesere, jinak se neznám.“

„Pojďte si sednout oba ke stolu! Polévka je teplá, najíte se, a pak si všechno vypovídáte. Oba máte tomu druhému co vykládat.“

Kupodivu se dvě drobné mužské postavy pomalu napřímí a vydají se za ní, očima se ale hlídají.

Vlasta přináší hrnec s polévkou, před každého z nich postaví talíř a obří naběračkou talíře naplní. Jedí mlčky.

„A teď můžeš, Josífků, rozbalit ten balíček, cos měl předat Kašparovi.“

„Cože?“ vyjede z Pazderky. „To vy jste ta spojka? Do prkenný ohrady...“

„Proč bych nebyl? Když je velitel zdejšího útvaru americkým špiónem, proč by esenbák nebyl spojkou? Ale k věci. Vy, jak mi právě došlo, jste Kašparův člověk. Budete s ním, abyste mu předal tohle?“

A ukazuje do novin zabalený balíček, převázaný špagátem.

„S Kašparem už nikdo z nás asi mluvit nebude, ledaže by vzal taky roha. Víím od Jaromíra, že mu Kašpar občas předal nějaký balíček zabalený do novin, a on ho přenesl do

Bavorska do nějaké úřadovny k Američanům. Co v nich bylo, nevěděl, ani to nechtěl vědět.“

„Tak už to Josítku rozbal. Když to bude důležitý, odnese to Jaromír. Tedy, pokud se vrátí.“

Hasil bere nůž, přeřízne špagát a pomalu rozbaluje noviny. V nich leží brožovaná knížka. Detektivka. Zinková cesta od Edurda Fikera. Nakladatelství Karla Voleského, druhé vydání z roku 1946.

„Voni si z nás snad dělají prdel,“ vydechne Hasil a nechápavě vrtí hlavou.

Kominík Pazderka sáhne po knížce i po novinách. Jedná se o starší číslo Rudého práva ze čtrnáctého března. Zalisťuje knihou, pak pečlivě prohlédne noviny.

„Na první pohled to opravdu vypadá jako nějaký vtíp. No, podívejte se sami.“

A ukazuje na noviny.

Vlasta i Josef zírají do Rudého práva, kterému vévodí články o pohřbu ministra Masaryka.

Teprve po chvíli se ozve Pazderka.

„Jediný, co mě napadá, jestli ona ta detektivka o zinkový rakvi nějak nesouvisí s tím Masarykovým pohřbem. Pamatuju si, že jsem ji četl, je to pár let zpátky, asi když vyšla poprvý. Je tam něco o zinkový rakvi a záměně mrtvol, moc už si to nepamatuju. A taky nějaká vražda. Dokonce byl natočený film.“

„Tak já vůl celou tu dobu převážel opravdu jenom přibližně detektivky? No to mě poser pták. To mi bude muset Kot vysvětlit. Proč s tím teda dělal takový obštrukce? Oba byli, jako by je popíchali sršni, mysleli si, že jsem do balíčku nahlídl. Vlastičko, já už vůbec nic nechápu...“

V chodbě se ozve šramot, vrzne klika a do místnosti vtrhne hajný. Před ním sedí kominík Pazderka a svým tělem tak zakrývá Hasila i s uniformou.

„Jsme v hajzlu, Ivane, ten přechod se nezdařil...“

Teprve teď si všimne esenbáka Josefa a strne. Z ramene strhne brokovnici a namíří na Hasila, který dál sedí nehnutě za stolem a měří si příchozího přimhouřenýma očima.

„Ne! Jaromíre, tady ten je náš člověk. To on je Kašparovou spojkou. On nosil balíčky.“

Hlaveň se skloní k podlaze. Hajný flintu zavěsí na věšák a přisedne.

„Vlasto, nalej nám kořalku.“

„Tu, co máš schovanou na horší časy?“

„Jo, přesně tu. Horší časy už ani být nemůžou.“

„Myslíte?“ zeptá se Hasil. „Abysme se ještě nedivili.“

Vlasta přináší láhev s průzračnou kapalinou a čtyři sklenky. Nalévá.

„Tak na co?“ zeptá se.

„Na to, aby tu příští válku bolševik projel na celý čáře,“ pronese její muž a celý obsah zmizí v jeho ústech. Rychle polkne.

„Tak ona se chystá třetí světová?“ zeptá se spíš pro sebe Pazderka. „Ale to potom, mládenci, nezlobte se, ale já budu bojovat po boku svých soudruhů, i když vidím, kolik je v partaji sviní.“

Vypijí první sklenku a nalijí druhou.

„Mimochodem, Kot zemřel. Zastřelil se ve chvíli, kdy pro něj přijela Státní bezpečnost.“ řekne Jaromír a dodá: „Kašpar měl větší štěstí. Varovali ho včas.“

„Do prdele,“ zašeptá Hasil. „Tak starej už to má za sebou. Ty balíčky opravdu nebyly tak nevinný. Byl to dobrej chlap, škoda ho.“

„Škoda každýho dobrýho člověka,“ dodá Pazderka.

DO SALADÍNA DORAZÍ PO TŘETÍ HODINĚ RÁNO.

Motorku nechá raději u chaty a seběhne dolů k chalupám, kolem stodoly starého Flašky. Dál přes louku k dalšímu stavení,

podél plotu, přeskočí strouhu a pak výš do straně. Marie žije s rodiči na protější straně vsi. Všude vládne klid, tu a tam z mraků zabliká hvězda. Josef nepotřebuje světlo, zná cestu i poslepu.

Pod oknem světnice, v níž spí Marie, se vydýchá, popadne první kamínek z vlhké země a hodí. Chvíli se nic neděje, už chce najít další, raději větší kámen, když se okno otevře a v okně spatří rozespaly dívčí obličej. Vlasý má rozčuchané a oči slepené.

„Máňo, to jsem já – Pepa.“

„Co blbneš? Víš, kolik je? Jestli tě zmerčí táta, bude řídit jako šílenec. Počkej chvílku, něco přes sebe hodím.“

Nečeká dlouho. Z okna vykoukne bledé chodidlo obuté do starých rozšmajdaných škrpálů a za ním nahé lýtko. Marie vyleze oknem ven a seskočí dolů. Josef ji zachytí. Ucítí vůni jejího těla. Málem se neovládne. Nejraději by si ji vzal hned tady pod okny statku. Má na sobě noční košili, přes ni přetažený dlouhý svetr a teplý šál. Přesto jí během chvílky lomcuje zima. Obejme ji. Jsou přibližně stejně vysokí. Podívá se mu do očí. V té tmě jen tuší, jaký mají výraz.

„Pepíku, proboha, proč sem chodíš takhle v noci. Měl bys být přece na Zvonkový a...“

„Mám do zítřka opuštěk, tak jsem si myslel, že budeš mít radost a ty zatím...“

„To víš, že tě ráda vidím. Ale radši bych byla, kdybys přišel ve dne a mohli jsme se projít a popovídat. Takhle mám pocit, že seš tu jenom kvůli tomu jednomu.“

„Kvůli čemu?“

„Nedělej hlupáka. Víš to moc dobře.“

„Pusť mě k sobě, před rozedněním vypadnu. Motorku mám nahoře u chaty. Táta mě neuvidí.“

Pravá dlaň zabloudí pod noční košili a hladí hýždě i boky, zatímco levá už tiskne ňadro.

„Mě to už, Pepo, takhle dál nebaví. Nechci se schovávat, jako bych se za tebe měla snad stydět. Seš dospělej chlap a já budu za rok plnoletá. Vezmeme se a všechno se srovná. Táta si zvykne.“

Obě Josefovy ruce se zarazí. Sakra, tak vdavky, prolétne mu hlavou, a zatímco rozum si to přebírá, dlaně se rozběhnou.

„Vlastně, proč by ne, Máňo. Pojď, probereme to, ale v teple pod dekou.“

Vysadí ji do okna. Sám za ní zlehka vyskočí.

Usnou k ránu. Josef má pocit, že spí jen chvílku. Probudí se, ale pořád je ještě tma. Cítí teplo z Mariina těla. Je zmatený. Marie zpívá. Nejdřív se domnívá, že nemůže usnout, a proto si prozpěvuje, ale brzy zjistí, že zpěv je v jakémsi podivném cizím jazyce, který on nezná. Když se nad ni nakloní, je jasné, že dívka spí a něco se jí zdá.

„To mě poser pták,“ uchechtne se Josef a najednou si uvědomí, že i jemu se zdál sen. Posadí se. Vzpomínka na sen je zneklidňující. Snaží se vzpomenout na každý detail. V tom živém snu je léto a on má na sobě uniformu, ano, teď vidí sám sebe, jak...

...se prodírá temným lesem. Cestu zná. Kdo jiný než on by mohl v tomhle dusivém parném skleníku letní noci, kdy mraky leží opřené ve vrcholcích stromů, jít bez světla hvězd a měsíce nahoru k hraničním kamenům. Větve šlehají do lýtek a přes paže.

Je vedro k zalknutí. I tady uprostřed lesů. Taková noc bývá jen dvakrát do roka.

Drží se neviditelné stezky, kterou chodí zvěř a pašeráci. Před ním se tyčí vrchol Plechého. Pod ním by za jasné noci svítila skalní stěna. Teď však splývá s černým térem, který do sebe slil stromy, křoviska, balvany a mraky. Josef vidí jen to, co má těsně u nosu, jinak nic.

Opře se o vývrat starého pařezu. Najednou mu cosi prolétne kolem tváře. Zarazí se a čeká. Znovu téměř neznatelný

šelest křídélek. Zašátrá v zadní kapse kalhot, kde nosívá placatou ruční baterku. Rozsvítí ji. V jejím světle spatří poletovat kolem pařezu malé černé brouky. Obyčejná podlouhlá tělíčka s tmavými krovkami a dlouhými tykadly. Nalétávají do světla, další jsou přilepení ke kmeni vývratu.

Podívá se na hodinky. Půl jedné a tři minuty.

V prostoru se něco mění. Jakýsi závan. Snad průvan? Teď a tady? Vždyť je bezvětří. Vedro a dusno. A znovu. Třebaže je tma, kolem něho se chvěje vzduch.

Pocítí silný tlak v hlavě, zvedá se mu žaludek. Přidřepne. Dýchá zhluboka. Točí se s ním celý svět. Když se tma přestane houpat, zastrčí baterku zpátky do kapsy, vstane. Po několika krocích se zarazí. Nepoznává cestu. Nemůže se najednou upamatovat, kudy jít. Znovu rozsvítí baterku a zkoumá křoviska před sebou.

Tady by měl být nízký nálet smrčků, místo toho tu stojí štíhlé vysoké stromy.

Nic není na svém místě. Kolem sebe má jenom les, žádnou stezku, nic. Vrací se několik metrů po svých stopách. Vývrat s poletujícími brouky je pryč.

Potí se. Podívá se ve světle baterky na hodinky. Tři čtvrtě na tři. Je přesvědčený, že od chvíle, kdy vyrazil od pařezu s těmi divnými brouky, uběhlo sotva čtvrt hodiny.

Veškerou pozornost upíná k objevení zpáteční cesty. Ještě se mu nikdy nestalo, aby zabloudil v důvěrně známé krajině, aby ztratil hlavu. Prodírá se křovisky, zakopává o spadlé větve, několikrát mu ujede noha a on spadne do vlhkého podrostu. Teď už si je jistý, že v tomhle lese nikdy předtím nebyl. Stromy jsou starší, mohutnější. Sem žádný člověk už řadu let nevkročil. Vypotácí se na planinu. Není si jistý, zírá do dálky, má pocit, že je prostor uprostřed přetažený. Jako když zakrojíte dlouhým nožem dort. Jde blíž a spatří dlouhý, nekonečný plot ostnatého drátu táhnoucí se zleva doprava a zprava doleva. Za plotem vidí proluku připomínající pláž,

rovnou a nezarostlou. Písečnou pláž. A na jejím druhém okraji stojí další nekonečný plot. Sotva se Josef dotkne drátu, zatočí se s ním svět a on zvrací.

Hasil vidí sám sebe, rozhlíží se, po plotu z ostatného drátu není ani památky, stojí pod lesem a má výhled dolů na ubikace a celou Zvonkovou. Pak spatří Kota. Kot si zakryje prstem ústa a naznačí, aby vešli do jeho pokoje. Zavře za nimi dveře.

Šeptají. Krátký rozhovor. Kot mu najednou rukou naznačí, ať se nehýbá. Vykloní se do okna. Tam právě kdosi mizí ve dveřích útvaru.

Další část snu je zamlžená.

Josef se podrbe na hlavě. Potom se potichu zvedne, oblékne si kalhoty, košili i zbytek uniformy. Ohlédne se a chvíli se dívá do spící Mariiny tváře. „Tak vdávat by ses chtěla...“ zašeptá.

Otevře okno, vykloní se a skočí.

Cestou k boudě, kde nechal motorku, si marně láme hlavu, co má sen vlastně znamenat. Chce ho snad velitel Kot ze záhroby varovat? Ale před čím?

Když dorazí k útvaru, je tam boží dopuštění. Hned jej předvolají k výslechu. Nepřizná, že by o Kotově sebevraždě něco věděl. Zamlčí i svou známost s Kašparem. Prý ho jen párkrát viděl u útvaru v Železné Rudě, kde má kamarády. Když se ho podplukovník SNB ptá, co tam pohledával, přizná, že tajně navštěvuje vdanou ženu, kterou by nerad kompromitoval. Vzhledem k tomu, že už před ním o Vlastě vypověděli i ostatní členové sboru, nechají Hasila být. Nikdo si ho s plukovníkem Kotem nespojuje, našťestí.

Pozdě odpoledne muži z krumlovského oddělení SNB odjedou. Novým velitelem jmenují praporčíka Kočířka – prozatím, a to i přesto, že není komunista, nikoho lepšího nemají. Hasil vyfasuje noční službu s nováčkem Míčkem.

Míčko je celý pobledlý. Každou chvíli odbíhá.

„Sakra, Pepo, já musel něco sníst. To už je popátý, co musím. Mám prů...“ nestihne ani doříct a zmizí za dveřmi záchodu.

„Máš sračku jako řemen, kámo. Nazývejme věci pravým jménem. Jsem jenom zvědavej, jak při noční pochůzce budeš stíhat střílet diverzanty a přitom dřepět za pařezem a vytírat si zadek. Vem si pro jistotu ještě jedny noviny, ať se ti nezaprudí kadák.“

Ostatní se hurónsky smějí. Snad tak chtějí zakrýt nepříjemnou pachůť z posledních dní, z hodin plných výsledků a podezřívání, křiku a jednoho výstřelu. Jsou Hasilovi vděční za těch pár slov, která aspoň trochu ztlumila nervozitu a strach. Ještě větší vděčnost pocítují k Mlíčňáčkovi, který vykoukne do chodby a zaškemrá: „Kluci, ještě noviny,“ a zašklebí se, jako by ho zas braly křeče. Dobře ví, že se strhají smíchy a rádi mu papír přinesou. Musí se přemáhat, aby tu směšnou grimasu zvládl. Chce jen zastříť svůj skutečný problém. Míčkoví je jasné, že střevní potíže nemá z jídla, ale z psychického napětí. Když mu podávají nařezané noviny, sedí na klozetu a celý se třese. V té chvíli by všichni dali ruku do ohně, že se mu udělalo zle z párku a hrachové kaše, co měli k večeři.

„Jasná šlichta, dobrá tak pro prasata,“ ocení pokrm Zeman. Málokdo dojedl.

Nikoho ani na chvíli nenapadne, že Míčko vůbec nevečeřel, nenápadně celou porci šoupl do kbelíku na odpadky. Ani kdyby chtěl, nebyl by schopný polknout jediné sousto. Jeho netrápí zapáchající párek ve střevech, ani vodnatá kaše. Míčka trápí svědomí.

PĚT MINUT PO PŮLNOCI UŽ JDOU OBA VE TMĚ
mezi baráky a směřují silnicí nahoru k loukám a dál pod les. Vědí, že než obejdou jednotlivá stanoviště, uběhne půlka noci

a oni se do postele dostanou až nad ránem. Míčko popotahuje, utírá si nos rukávem a co chvíli zabloudí dlaní k břichu. Hasil se tváří, že nic nevidí. Mají s sebou černého ovčáckého psa, na kterého místo povelů krátce hvízdá. Hvězdy nesvíí. Je zataženo a v mrazivém vzduchu Josef cítí, snad už naposledy, sněhovou přeháňku, možná déšť se sněhem.

„Máme se na co těšit,“ utrousí k Míčkoví. „Do hodiny budeme mokrý. No jo, už to začíná.“

S prvními ledovými kapkami se oba muži ještě víc zachumrlají do svých pláštěů.

„Svinská práce.“

Pes je neklidný. Každou chvíli trhá vodítkem, slechy v pozoru. Rozštěká se. Hasil ostře hvízdne.

„Sakra, co mu nejde pod nos? Nechápu, že v týhle čině může vůbec něco cítit.“

Rozprší se tak, že se rozhodnou na chvíli zalézt pod střechu stodoly, kde donedávna hospodařil Němec Böhm. Sloupy vody stékají jako vodopád ze střechy, okap je dávno stržený a dole u zdi se rychle vytvoří kalné jezero.

„Josef,“ zakňučí Míčko, „promiň, já musím.“

A vrhne se do dvora, kde tuší dřevěnou kadibudku. Hasil se snaží prohlédnout tmu mezi obytným stavením a stodolou. Nevidí si ani na špičku nosu. Náhle ucítí, jak se vodítko prudce natahuje. Pes téměř neslyšně zavrčí.

Josef instinktivně tiskne k tělu zbraň. Prst připravený na spoušti. Někdo tady je.

Pomalou, krok za krokem následuje svého čtyřnohého průvodce. Přejdou dvůr směrem ke dveřím domu. Tady na chvíli zaváhá. Pravačkou zamíří hlaveň samopalů před sebe a velice pomalu stiskne levou rukou, v níž drží vodítko, kliku dveří. Povolují. Rychle je zachytí, aby zrezivělé panty svým skřípáním nevyplašily toho, kdo tady našel dočasnou skrýš. Pes se ale protahuje mezi dveřmi, mizí dál do chodby a strhává s sebou psordova.

Přes veškerou opatrnost dveře mírně zaskřípají. Josef jen doufá, že lijavec vše přehluší. Projdou dlouhou chodbou. Hasil ví, že na konci budou dvoje dveře. Vlevo do prostorné kuchyně s pecí a vpravo do světnice, kde přebýval sedlákův pomocník. Pes neomylně zamíří doleva. Neštěká, ani nevrčí, napjatý jako struna, nachystaný k útoku.

Dveře se rozlétnou dokořán, pes zakňučí a Hasila oslepí proud světla, útočník mu vytrhne samopal a kopnutím ho povalí.

Mžourá do světla. Nemá strach. Je zvyklý se v hospodě porvat i se silnějšími hromotluky, dokonce i s více najednou, a všechny srovnat do latě. Na vesnických tancovačkách není radno si s Hasilem něco začínat. Je široko daleko známým a obávaným rváčem. Tady ale selhává. Nechápe to.

Všimá si, že pes leží na břiše, hlavu mezi tlapkami. Dívá se přímo před sebe na černý stín vetřelce. Zvláštní, pomyslí si Josef, jak to, že po něm neskočí? Ještě víc je ovšem ohrožený ve chvíli, kdy útočník promluví.

„Čekám tu na vás, Josefe,“ ozve se ženský melodický hlas. „Jsem Kotova přítelkyně. Pár hodin před tou tragédií jsem s ním mluvila, prý vám mohu věřit. Na Tesáka se nesmíte zlobit, má můj pach spojený s Kotem. Pro něho nejsem nepřítel.“ „Do prdele... kdo ksakru jste, ženská?“

„Říkám, Kotova blízká přítelkyně. Potřebuju od vás pomoc. Nemáme moc času, váš kamarád se vrátí co nevidět. Nerada bych, aby nás viděl. Víím, co jste pro Kota a Kašpara riskoval. Jste odvážný muž, jinak bych se na vás neobracela. Navíc mi vás doporučil i rada Brodský.“

„Kurva, tak i Brodský...“

„Ráno si jistě uděláte chvilku na to, abyste sem zaskočil, budu tady čekat. Po snídani si půjdte zaběhat, jako obvykle. Přes den budete mít službu ještě odpoledne, večer vám dají volno. To je zařízení. A právě večer budu potřebovat vaši pomoc.“

Marně se snaží proniknout pohledem skrz vtíravé světlo a zahlédnout její tvář.

„Tak ráno v osm tady.“

Světlo náhle pohasne a Hasil se propadne do naprosté temnoty. Z chodby zaslechne nejisté kroky a rozechvělý hlas mladého Míčka: „Josefe? Seš tu? Trochu se mi to sraní protáhlo.“

Hasil rychle zašátrá u opasku, vytáhne baterku a rozsvítí ji. Místnost je prázdná. Nechápe, jak ta ženská zmizela. Její hlas mu zní stále v uších. Moc rád by věděl, jak může vypadat baba, která ho přeprala, jeho – nejlepšího rváče na Prachaticku!

Tesák mezi tlapami svírá pomuchlaný kus jakýchsi svršků. Josef se podívá zblízka. Není pochyb. Zelený pletený svetr s červeným vzorem, patříval Kotovi.

„Do hajzlu,“ uleví si, „do čeho mě ten Kot zas namočil? Já se z toho snad poseru...“

„Od sraní jsem tady dneska já.“

Míčko stojí ve dveřích, voda mu stéká z kabátu a služební čepice připomíná poklop kanálu.

„Ty, Josef, nejradši bych se na nějaký chození vyprndul a zůstal tady, co říkáš?“

Hasil sebou trhne, ale rychle se ovládne.

„Hovno, Mlíčňáku, služba je služba. Jen pěkně ven. Jednou ses dal na vojnu, tak bojuj. Doufám, že máš s sebou dost papíru, myslím, že ho budeš ještě potřebovat.“

MARIE SPÍ NEKLIDNÝM SPÁNKEM. Každou chvíli se v posteli posadí a dívá se do tmy. Má divný svíravý pocit. Něco v jejím životě je špatně. Že by vztah s Josefem? Táta má možná pravdu, když se mu Hasil coby budoucí zeť nezamlouvá. Jenže táta je ze staré školy. Dnes je jiná doba. Je

do Josefa zamilovaná. Chce se vdát, mít s ním děti. Žít jako ostatní ženské ve vsi.

Marii je sedmnáct let.

Na tancovačkách se vedle něho nosí jako královna. Je pyšná, že jen jí věnuje svou pozornost, a když náhodou mrkne vedle, zpraží ho pohledem a on s tím přestane. Kvůli ní už několikrát vyvolával rvačku. Je mrštný a umí rozdávat rány. Mívá o něj sice strach, ale zároveň jí dělá dobře, že se rve kvůli ní, že ji nenechá tancovat s jiným chlapem. Někdy ho k divoké reakci sama vyprovokuje. Umí se usmát na vyhlídnutou oběť, a muž pro ni zaslepeně jde, ale to už se válí v louži piva. Josefova pěst se vždy jen mihne.

Marie je čím dál víc nespokojená. Chce co nejdříve vyřešit situaci a Josefa k sobě připoutat ještě víc, dostat ho do chomoutu, jak se říká, aby jí už nemohl frknout za jinou ženskou. Je jí jasné, že Josef přitahuje i další holky. Zvlášť na tancovačkách se z něho stává dobyvatel dívčích srdcí. Tak dobyl i to její. Po jedné celonoční zábavě. Josef ale nikdy nepije. Poprvé a naposledy se napil na konci války, když Julius někde sehnal flašku rumu. Pepovi bylo tak zle, že se zapřísáhl – on se alkoholu zdaleka vyhne.

Věří, že se o ni i dítě bude umět postarat. Navíc u policajtů – Sboru národní bezpečnosti, uniforma mu sluší a stát o své chlapce bude jistě v budoucnu pečovat. Vždyť právě oni zajišťují novému režimu klidný spánek. Aspoň to říkají v rádiu.

Vstane, přehodí si přes ramena pletený pléd a vyjde ven do chodby. Tam si do plechového umyvadla nalije studenou vodu z konve a opláchně si obličej.

Všechno kolem se ještě topí v tmavé šedi. Jde na zápraží a dívá se dolů do údolí. Pak se otočí k lesu. Na jeho okraji spatří velkého jelena. Po chvíli se po jeho boku objeví druhý jelen a pak i třetí. Šestnáctérák, dvanáctérák, osmerák. Nechápe, kde se tu berou, v životě tu žádného neviděla, tady se prohánějí nanejvyš srnci, zajáci a divočáci.

„Holka, co tak stojíš? Vždyť ještě nastydněš a kdo bude dojit krávu?“ ozve se za ní matčin hlas.

„Ty, mami, vidělas tu někdy jeleny?“

„Jeleny? Ty máš ale divný otázky. A běž už. Uvařím čaj a pak se pustíme do práce. Zvířata jsou nějaký neklidný.“

RÁNO VEJDE JOSEF CELÝ ROZLÁMANÝ DO JÍDELNY.

Pozdraví se s ostatními, rychle vypije hrnek čehosi, co má být bílé kafe, zakousne se do rohlíku a mrkne na hodinky.

„Vyrazím se proběhnout. Jsem po tý noci nějakěj ztuhlej,“ pronese k osazenstvu místnosti, tedy ke všem a zároveň k nikomu konkrétnímu.

Za oknem se honí mračna, už neprší. Oblékne si přes košili svetr a vyběhne ven. Dole mávne na Zemana.

„Hasile! Ty toho věčnýho běhání za ženskými nemáš dost? To musíš běhat i za srnkama?“

Nevšímá si řeči a pouští se nejkratší cestou přes pole k lesu a dál k bývalým polnostem starého Böhma. Před chalupou se zastaví, ruce opře o kolena, jako by potřeboval vydýchat, opatrně se rozhlédne kolem. Pak se narovná, vzpaží, předpaží, vzpaží, předstírá cvičení, aby si lépe prohlédl okolí statku. Všude vládne klid. V obrovských loužích se zrcadlí mraky.

Poskočí a náhle se chytí za lýtko pravé nohy. Křeč. Doklopýtá k otevřeným vratům a dál do dvora. Jakmile se ocitne v rozbahněném dvoře, jde vzpřímeně a ostražitě.

Dveře zaskřípou. V chodbě vládne šero. Když vejde do kuchyně, spatří tmavou siluetu sedící osoby mezi dvěma světlymi čtverci oken. Zamžourá a popojde blíž.

„Sedněte si, Josefe, dáte si cigaretu? Mám americké.“

„Nechci... díky, nekouřím.“

„Dobře, já si ale zapálím.“

Plamen zápalky ozáří hezkou tvář lemovanou nakrátko zastříženými černými vlasy. Hasil zavětrí. Sakra, ten Kot je ještě teď samý překvapení.

„Bude lepší, když o mně budete vědět co nejméně. Jenom jedno vám musí být jasné – Kot byl můj dobrý přítel. Zabil se kvůli tomu, aby mě nemusel prozradit. Pracuju jako spojka.“

„A co po mně chcete? Abych byl zas já vaší spojkou a našel si další spojku a ta zas další a další?“

„To zatím ne, Josefe, ale potřebuju, abyste dnes večer převedl do Bavorska skupinu bývalých československých partyzánů. Pomáhal jste přece na konci války partyzánům?“

„Jo, ale to tu byli ještě skopčáci.“

„Pomalů, ale jistě se schyluje k další válce. Komunisti dlouho u kormidla nevydrží a pak budou u vesel ti, kteří je svrhnou.“

Významně se na Hasila podívá, ten se ošije. Je mu nepříjemné, že ho vtahuje do politické hry, se kterou jedna jeho část nechce nic mít a druhé naopak imponuje, že by se mohla podílet na budoucí moci – z pouhé ješitnosti.

„Ale teď k věci. Ti partyzáni se bohužel nachomýtli k jedné choulostivé maličkosti, která je moc a moc nepříjemná a je by to mohlo stát krk. Prostě byli ve špatný čas na špatném místě a teď má o ně zájem nejen Státní bezpečnost, ale i můj šéf na druhé straně. Do jisté míry se to týká i rady Brodského, kterému jste pomohl přes hranice právě vy. Musíte mi pomoci zachránit je před šibenicí.“

„Jak si to proboha představujete?“

„Jednoduše,“ řekne a zatáhne z cigarety.

„Hned po večeři se pojedete projet na motorce. Zůstaňte v uniformě. Budu na vás čekat za Zvonkovou v lese, hned za mostem. Tam uklidíme motorku a pojedete se mnou.“

„Kam? Ta motorka není moje, patří útvaru, Kot mi ji jenom půjčoval.“

„Tak jděte pěšky. Vy znáte krajinu u Soumarského mostu a Českých Žlebů?“

„Jo, to znám.“

„Tak tudy je povedete. Dnes by tam měl být klid. Po té sebevraždě ale nevíme, kdy se objeví státní ani co vědí. Spoléhám na vás.“

Odmlčí se a vytáhne další cigaretu. Pak jen jakoby mezi řečí dodá: „Tady máte malou zálohu.“

Podává mu paklík.

Vytřeští oči.

„Kurva, ženská, já nikdy...“

„Dalších dvacet vám dám po akci. A teď už běžte.“

Neví, jak se dostal ven. V kapse kalhot cítí srolované bankovky. Odplivne si.

Na útvar se vrací celý promočený a obalený bahnem. Hned se stává terčem posměšků a drsných vtipů, co že to v tom lese vyváděl.

„Tak ne za srnkama, ale za divokejma prasnicema si chlapec zaskočil,“ neodpustí si Zeman.

„Drž hubu, Zemane, nebo přes ní dostaneš! Nemám na ty tvý fórky náladu.“

„Mladý pán nemá náladu, tak to mu rychle půjdeme z cesty.“

Zeman teatrálně před Josefem zacouvá s rukama zdviženýma vzhůru, v obličejí škleb připomínající herce z doby němého filmu.

Hasil si ho dál nevšímá. Má o čem přemýšlet. Něco jiného je společně s Vyletou převést rodinku během služby a něco úplně jiného bude převádět lidi, po kterých jde Státní bezpečnost.

„Čert aby to spral...“

MARIE POMÁHÁ MATCE NAKRMIT ZVÍŘATA,
podestlat, podojit a pak vyprat cíchy. Práce je dost i přesto,
že jarní setba je teprve čeká.

Jedna ze slepic kulhá a navíc přestala snášet. Chytí ji
snadno, hladí po křídlech.

„Hodná holka, neboj se, nebude to bolet.“

Slepici položí na špalek, jednou dlaní ji přidrží, aby se ne-
vysmekla, druhá ruka uchopí sekeru. Naposledy na ptáka
promluví, pak máchne a drobná hlava se kutálí mezi pilinami.
Tělo sebou háže ještě hezkou chvíli, než se přestane mrskat.
Je to záhada. Marie marně přemýšlí, jak je možné, že se život
drží zuby nehty a nechce přijmout smrt. Duše asi vůbec ne-
souvisí s hlavou. Často se jako děti ptali pana faráře, kde bydlí
dušička. On se jen usmál a přiložil dlaň na prsa. Snad v hlavě
sídlí jen mysl a duše je v srdci, napadne ji, možná právě srdce,
co tluče v hrudi, je tím nejdůležitějším orgánem, a ne mozek.
Navíc taková slepice má mozek jak oříšek.

Když byla malá, viděla kohouta, kterému starší bratra-
nec neobratně ušmíkl hlavu. Bezhlavé tělo zběsile lítalo po
dvoře, naráželo do stěn domu, do pluhu i kamenného ko-
ryta. Tehdy měla pocit, že to trvá celou věčnost. Točila se jí
hlava a kluci se smáli, než je okřikl otec. Ona byla vyděšená.
Ten kohout jí od té doby připomíná, že i její čas je omezený,
že i jí jednou smrtka setne hlavu.

Krev obarvila zbytky sněhu s vyčuhující hnědou trávou.
Potom slepici odnese do kuchyně. Tam na ni čeká vaření.
Obědvají dnes narychlo, jen kus chleba se špekem, aby stihli
udělat co nejvíc práce. Matka, otec, Marie a její sestra. Zato
večeři neodbudou, tu ne.

Slepici vhodí do hrnce. Z plotny sundá konev a na mrtvé opeřené tělo nalije vařící vodu.

Přisedne na štokrle a dá se do práce. Za necelou půlhodinku už může položit oškubanou slípku do lavoru a opláchnout ji studenou vodou.

Na sádle opraží cibuli, nakrájí mrkev, celer a trochu petržele. Do velkého hrnce pak z pánve přesune zpěněnou cibulku, vloží slepici a obloží ji zeleninou. Zalije horkou vodou, ještě nasype hrst majoránky a osolí. Hrnec přikryje poklicí. Podívá se do kamen a přiloží tři krátká polínka. Teď má dost času na knedlíky. Ze slepice bude dobrá mastná polévka. Pak ji udělá na paprice, její oblíbené jídlo. Škoda, že nebude moct nandat na talíř i Josefovi.

HNED PO VEČEŘI SE VYTRATÍ. Ví, že noční službu má Vyleta a ten ho nepráskne. Předem se s ním domluví. Vyleta žije v domnění, že Hasil jde za jednou ze svých milenek. A není daleko od pravdy, on opravdu jde za milenkou, ovšem nebožtíka Kota.

Za mostem už na něho čeká v autě.

Přisedne, žena kouří, před sebou rozloženou mapu. Prst zabodne do jednoho bodu.

„Tady bude čekat spojka, která je převede k našim v Bavorsku.“

Nahlédne do mapy. Poznává Horní a Dolní Cazov i okolní pastviny a lesy.

Mapu složí a zastrčí do černé kabely. Vyfoukne kouř, na startuje a beze slova vyjedou. Soustředí se na jízdu. Hasil ji pozoruje, rty pevně semknuté. Pak sáhne do náprsní kapsy a vytáhne balíček s penězi a podává jí je.

„Ty peníze si vezte zpátky.“

Dál se dívá před sebe a ani na chvíli se k němu neotočí, místo toho vyhodí nedopalek ven z okénka a z krabičky vytáhne novou cigaretu.

„Pokud se vám to dneska podaří, budou všichni spokojeni. Ti lidé i můj šéf. Potom si zasloužíte odměnu. Navíc, a to je jenom mezi námi, vám jistě svěří další úkoly, které už budou vyžadovat i nějakou tu investici. Každá koruna bude dobrá, věřte mi. Jen si je schovejte, nikdy nevíte, kdy je budete...“

Prudce sešlápne brzdu. Smykem zabrzdí těsně před přebíhajícími srnami. Jedna zůstane stát v cestě, oslepená světlem reflektorů.

Bankovky vypadnou Josefovi z ruky a válejí se po podlaze. Nemotorně je sesbírá. V jeho dlani připomínají hromádku spadaného listí. Nakonec je zamyšleně zastrčí zpátky do kapsy.

„A kde ti vaši partyzáni čekají, doufám, že ne moc daleko od čáry?“

„Jsou v hospodě na Soumarském mostě. Mají falešné papíry. Udělali jsme z nich geology, co mají zkoumat složení místních rašelinišť.“

Zatímco vyhazuje oknem nedopalek a vytahuje další cigaretu, zeptá se:

„Už jste přemýšlel, kudy je povedete?“

Zapálí si lesklým zapalovačem. Vyfoukne dým.

„Nad Českými Žleby přes Kamennou hlavu. Všude jsou tam valy z kamení, který vyznačovaly hranice pozemků. Je to nejkratší, a navíc budu mít přehled i o hlídkách.“

„Nevedla tudy dřív nějaká obchodní cesta?“

„Jo, říkalo se jí Zlatá stezka, protože po ní do Čech vozili z Pasova sůl. To znáte ne – sůl nad zlato?“

„Jak by ne.“

Ta žena mu připadá přitažlivá, tajemná, ale i naprosto studená. Rád by zjistil, co v ní opravdu vězí.

Srna mizí v temnotě lesa. Vůz se opět dává do pohybu.

„Mezi těmi partyzány je jistý Stařík. Vypadá, jak nějaký pták, má ostrý nos a vyhublou tvář s výraznými očima. Jmenuje se, pokud vím, Vávra. Býval šéfem partyzánské skupiny už za války někde na Slovensku. Ve Zlíně, kde byl po válce krátce starostou, zakládal Sdružení českých partyzánů. Zasedal i v koordinačním výboru slovenských a českých partyzánů.“

„Dost velký zvíře. Co je s ním?“

„Byl by to asi dotáhl vysoko, ale z pražského partyzánského ústředí totiž sílil tlak k převzetí kontroly. Stařík tomu chtěl zabránit, aspoň to tvrdil. Otevřeně kritizoval své představené za prováděnou politiku, která podle něj kašlala na skutečné zájmy a potřeby partyzánů. Jeho popularita mezi moravskými partyzány tím sice rostla, ale pro vyšší moc začínal být nestravitelný. Postupně se ocitl v izolaci.“

„A nakonec i na útěku. Dotáhl to opravdu daleko.“

„Nebudte ironický, Hasile, jednu věc vám ale říct musím, je to ve vašem zájmu. Moc se s tím Staříkem nevybavujte. Je to hodně zvláštní člověk, plný rozporů. My mu raději nedůvěřujeme, býval agentem sovětské NKVD a my si myslíme, že je k nám nastrčený. Ta roztržka s vedením mohla být jenom na oko, aby se snadněji dostal na naši stranu. Navíc...“

Josef málem vyletí z kůže.

„Do prdele! Ženská, vy mě asi chcete úplně zničit! Jestli je od Státní bezpečnosti, tak mi už nepomůže ani svěcená voda...“

„Ne, on bude spíš dál agentem Rusů,“ zamyslí se a vyfoukne kouř do strany k temnému okénku vozu.

„O to hůř! Ne, tak do toho nejdu. Tady máte ty prachy a já se dekuju.“

Kupodivu zůstane klidná, jen sníží rychlost.

„Nikdo z nich se nedozví vaše jméno. Navíc jsme to zařídili tak, aby si Vávra-Stařík myslel, že jste jeho člověk. On vůbec nepochybuje o poklidném přechodu, jistě se domnívá,

že je ve státním zájmu, aby se dostali na Západ. Vy máte jediný úkol – dostat k nám bývalého partyzána Viléma Krajčíroviče. Má jisté důkazy, které nutně potřebujeme. Jsou to kompromitující materiály, několika vysokým komunistickým pohlavárům začne být brzy horko, to mi věřte... A vy jste jediný, kdo ho dokáže převést.“

Hasil kroutí hlavou, nervózně si mne dlaně.

„To každému takhle naservírujete, o co jde, abyste ho úplně rozhodila? Vy máte teda metody, to vám...“

„Ne, to říkám jenom vám, protože cítím, že potřebujete vědět, jak moc je dnešní akce důležitá. Není to skautská noční bojovka.“

„Kolik jich vlastně je?“

„Pět.“

„Se mnou šest, no potěš pámbu. A to je dneska Velkej pátek.“

„Právě proto jsme se rozhodli pro dnešek. Ve Žlebech mají soudruzi nějakou oslavu, snad aby místním ukázali, že kašlou na křesťanské tradice, a katolíci si zas připomínají ukřižování Krista. Všichni budou myšlenkami, ale i fyzicky, jinde, to vám garantuju.“

„Jenom aby,“ povzdychne si Hasil. „Už zas mám pocit, že se topím v cizích sračkách.“

Skupinka sedí v poloprázdné hospodě u zadní stěny. Kouří a nad nimi se vznáší zhoustlý dým. Za nálevním pultem stojí hospodský a leští sklenice. Když vejde Hasil s agentkou, překvapeně povytáhne obočí.

„Copak si, panstvo, budete přát? Něco na zahřátí? Pro soudruha strážmistra bych tady měl domácí slivovičku, samozřejmě grátis, jako pozornost podniku.“

„Ne, díky, jsem ještě tak trochu ve službě.“

„Škoda, co se dá dělat.“

„Mně dejte čaj.“

„A já si dám nějakou sodovku,“ řekne Josef a posadí se. Agentka vybere místo nejbliže ke dveřím.

Zatímco hospodský dává vařit vodu, nakloní se Hasil k ženě.

„Jakej máte plán ted'?“

„Vy, hned jak nám to přinese, zaplatíte. Pak se vytratíme ven do tmy. Ti chlapi za námi dorazí do čtvrt hodinky. Ba tohy už mají připravené venku.“

Hasil se ohlédne a podívá se jejich směrem. Pro samý kouř jim nevidí do tváří.

„Tak, panstvo, tady se to nese. Kdyby náhodou byla chuť něco zaskousnout ...“

„Ne, díky. Zaplatím. Máme ještě nějaký povinnosti.“

Pětice mužů na Josefa působí, jako by měl provázet hluchoněmé. Nemluví, jsou pohrouženi do sebe, a když jim chce vysvětlit plán pochodu, nepřítomně zírají do země. Za jedním z nich se náhle objeví vystrašená dívka.

Rozčílí se. Domluva zněla jasně, že má převést pět mužů, o ženské nepadlo ani slovo. Ticho. Jako by mluvil do větru. Vzdá to a raději vyrazí. Ví, že se musí co nejdříve vrátit. Zpátky na ubikaci by měl být do rozednění. Vyleta slouží coby dozorčí do páté ráno. Čas mají dobrý, pokud nenastanou komplikace, zbude i nějaká ta rezerva.

Zajdou do lesa. Josef je nechá sedět pod stromy a sám vyrazí, aby se porozhlédl. Dole u mostu je bezpečno. Ticho a tma, nic víc.

Tiše hvízdne a vede je ze stráně na dřevěný most přes Vltavu. Ví, že tady je jediné choulostivé místo. Řeku by těžko brodili. Navíc, blíží-li se hlídka, jistě je uvidí. Proto nutí muže i ženu k rychlému přesunu. Za mostem už je opět skryje les.

Jdou mlčky husím pochodem. V čele drobný esenbák v uniformě a za ním do kabátů zahalení muži, mezi nimi rozechvělá dívka.

Stromy stojí kolem jako němé sochy, jen tu a tam rozkolebá vítr jejich koruny. Praskot větviček tlumí rozbahněná

zem. Zastavují, Josef zaslechne motor. Tuší, že tam někde dole pod nimi právě projíždí nákladák. Z lesa vylezou až nahore v kopci, těsně nad ubikací místní posádky. Orientují se jen podle světlejšího klínu oblohy mezi hradbou lesa. Hasil usadí svou skupinku za hromadu naskládaného dříví a sám se chystá vyrazit na obhlídku, než se pustí dál, blíž k hranici. Už se chce otočit a jít, když ho něco napadne. Přejede pohledem muže zahalené tajemným mlčením, zachmuřené, jako by kolem nich rostla hradba. Na dívce je vidět, jaký má strach.

„Který z vás je Krajčírovič?“ zeptá se Hasil.

„Já... Co má bejt?“

„Půjdete se mnou, budu potřebovat pomoct. Vy ostatní tu zůstaňte. A ne, že vás napadne si zapálit. Oharek svítí v noci jak baterka.“

Hasil si všimne muže s orlím nosem, jediný stojí a opírá se o kulatinu. Dívá se Josefovi do očí. Nepříjemný, znepokojivý a podezřívavý pohled. Ten hubený muž připomíná šelmu vyrušenou jiným predátorem.

SEDÍ SKRYTÍ ZA KAMENNOU HRADBOU a sledují protější svah, kde už je Německo. Na první pohled klid, nikde ani živáčka. Hasil raději vyčkává. Krajčírovič zírá do země, něco si poslepu zapisuje špačkem tužky do úzkého zápisníku. Prudce se otočí. Měsíc ozáří tvář. V jeho pohledu Josef zahlédne zoufalé odhodlání sebevraha.

„Uklidněte se, chlape,“ sykne Josef, „vždyť vy vypadáte, jako byste se chtěl nechat dát zastřelit. Už vás vidím, jak pelášíte k čáře, řvete na celý kolo, jenom aby vás náhodou kulky neminuly.“

„Je to past. Jasná past. K Američanům se nikdy nedostaneme.“

„Past? Jak jste na to přišel?“

„Zastřelí nás na útěku jako zajíce. Všechno je součástí plánu, aby pak mohli říct, že jsme zradili. A to všechno kvůli tomu hajzlovi Schrammovi. Sakra.“

„Neznám žádnýho Schramma.“

„Bud'te rád. To on zavraždil Masaryka. My měli jenom prohledat byt a najít kompromitující materiály. Slánský ho tím chtěl vydírat. O ponižování a bití nepadlo ani slovo, natož o zabíjení. Zneužili nás, stejně jako těch dalších dvacet chlapíků, co jim kryli záda.“

Odplivne si.

„Kdo vás zneužil?“

Hasil se snaží nedat najevo své rozrušení. Víří mu hlavou, že muž sedící v trávě vedle něho má pravdu. Situace, v níž teď jsou, je jenom nastraženou pastí a on sám je vějičkou, kusem sýra, který vede myši do záhuby.

„Komisaři z NKVD, to oni všechno plánujou, oni tahají za nitky a jim jde na ruku Nosek, Geminder, Závodský i Slánský...“

Josef se stěží ovládá.

„Počkejte, počkejte... o čem to sakra mluvíte?“

„O noci z devátýho na desátýho března v Černínském paláci...“

HASILOVI SE ZVEDÁ ŽALUDEK, jen si vzpomene na detaily Krajčírovičova vypravování. Ministr Masaryk byl nejoblíbenějším československým politikem, lidé ho měli rádi. Navíc zosobňoval svým jménem to nejlepší, v co věřili, hlavně svého otce, zakladatele republiky. Tři dny po jeho překvapivé smrti, kterou už dopoledne po osudné noci označí ministr vnitra Nosek za jasnou sebevraždu, se s ním loučí statisíce

občanů, truchlí celý národ. Josef na konci války pomáhal partyzánům, ale to byla jiná sorta lidí, než jsou tihle, které má dostat ze země. Aspoň v to věří. Raději se zvedá.

„Vy zůstaňte tady. Kdyby něco, musíte nás varovat. Pořád jenom sledujte hranici, já tu budu za chvíli s ostatními.“

Vrací se stejnou cestou k hromadě dříví. Vávra-Stařík kouří, stojí vzpřímený, snad je opravdu jenom na malém pěším výletě, možná mu soudruzi slíbili, že nikdo ze strážců hranic na Velký pátek nevystrčí nos. Josef má nepříjemný pocit, že jsou sledováni z obou táborů – sovětského i amerického, že jsou jenom figurkami na šachovnici, pouhými pěšáky, nic víc. Vávrovu cigaretu ignoruje, kývne na ně a vede skupinu ke kamennému valu, za kterým sedí Krajčírovič.

Bez problému dojdou až na bavorskou stranu, kde si bývalé partyzány převezme jiný muž. Beze slova je odvádí do noci.

Hasil sedí na sedadle spolujezdce a mlčí. Je ponořený do vlastních myšlenek. Nemá náladu na vybavování. V ruce ho pálí dvacet tisíc korun. Dalších deset už leží v náprsní kapse. Má pocit, že se upsal ďáblu. Nechce je, ale ženě za volantem se nedá odporovat. Z těch peněz se mu dělá zle, stejně jako ze všeho, co slyšel tam za tím kamením. Přemítá, která strana hraje šilenější hru, jestli komunisti, nebo Američani. Svět se zbláznil.

Josef tuší už nyní, že se dostává dovnitř, do silného víru, že ho události nenechají stát někde na okraji, v bezpečí. Až příliš vniká pod nános hesel a vykřičníků a začíná si uvědomovat, že to, v čem se celá země ocitla, není mírové budování, ale příprava na novou válku, vlastně... válka už tady je. Studená, nelítostná, vedená lidmi proti vlastním lidem, proti neviditelnému nepříteli, proti všem, zároveň proti nikomu, jako by všichni seděli na letícím kolotoči, který stíná hlavy... Z bezstarostného strážmistra SNB se pomalu, ale jistě stává někdo docela jiný... Už tím, že bere peníze od

kapitalistů, už tím, že převádí partyzány – a je jedno, jestli jsou agenti té nebo oné strany – si podepisuje ortel nad svým dalším životem. Teď už není důležité, co cítí, jak bude přemýšlet, jestli uvědoměle nebo ne, jestli se ožení a bude spořádaným otcem... Rozhodne však cosi mimo něj, ne on sám za sebe, to vnější tlak vniká ušima, očima, póry do jeho těla a tam se začíná rozpínat. Přípravuje se, jako nějaký větřelec, aby se naplno projevil po zážitcích z výsledků, z lágru, z útěku. Až pak se z něho stane ten nebezpečný nepřítel, vyhlášený agent-chodec, Král Šumavy. A šílenství dosáhne vrcholu poté, co před ním rozstřílejí samopaly jeho bratra Bohouše... Poslední kapka padající do moře...

TŘICÁTÉHO BŘEZNA nastupuje Hasil do českokrumlovské nemocnice. Budou mu operovat křečové žíly. Po posledním přechodu se nemohl zbavit bolestivých křečí v lýtku. Od té noci uplynuly pouhé čtyři dny, ale jemu připadá, že uběhly celé týdny.

Seznamuje se s mladou pohlednou ošetřovatelkou Annou Bezecnou. Flirtuje s ní, a než je propuštěn do domácího léčení, slibuje jí, že za ní do Krumlova přijede. Bratr Bohouš ho odváží dvanáctého dubna domů do Zábrdí, kde pobude osmadvacet dní. Marie u něho vysedává každý večer. Mají na sebe tolik času, že se jim o něm ani nesnilo. Na krásnou ošetřovatelku Annu Josef brzy zapomíná.

Společně s Bohoušem plánují přechody hranic rodin, které potřebují zmizet. Jen co se Josef vrátí do služby, začne spolu s Vyletou a hajným Novotným dávat plánům reálný tvar.

Hasil netuší, že se s Annou Bezecnou brzy setká.

MARIE VÁVROVÁ S HASILEM OTĚHOTNÍ. On dostává častěji volno, aby mohl zařídit vše potřebné ke svatbě. Starý Vávra příliš nadšený není, ale co může dělat. Doba je těžká a on nakonec rezignuje. Hlavně že jeho dcera nezůstane s dítětem sama. Josef jezdívá na své motorce, kterou koupil v červnu od krumlovského zahradníka Szekaly za třicet čtyři tisíce korun. Půjčil si od sestry Žofie. Přes šumavské kopce ze Zvonkové do Saladína a zpátky. Jeho cesty do Železné Rudy jsou dávno minulostí a tajemná Kotova přítelkyně zmizela ze světa stejně rychle, jako se objevila. Nikdo už Hasila nekontaktuje a on pomalu zapomíná na to, že na Velký pátek někoho převedl. Nedávná minulost o sobě dá vědět z jiné strany, než by čekal.

Koncem dubna se útvar přestěhoval ze Zvonkové do nedalekého Josefova Dolu. Jsou teď blíž k hranici a dál od vesničanů.

Spí jako zabítý mezi ostatními kluky, kteří nejsou ve službě. Ze snů ho vytrhne ostrý kovový zvuk. To Míčko vběhne na ubikaci a ocelovou tyčí mlátí do kolejnice, jako by ho honili všichni čerti světa.

„Poplach! Nástup!“

„Sakra, proč? Co se zas děje?“

Rychle na sebe navlékne prádlo, uniformu, od dozorcího vyfasují plné zásobníky a signální pistole.

Stetí se kolem nového velitele útvaru Kočířka. Jeho čelo je zkrabatělé vráskami. Stojí nad mapou, opírá se o klouby prstů a připomíná zápasníka těsně před prvním kolem v ringu.

„Máme hlášenou velkou skupinu uprchlíků v této části úseku. Správně bych měl říct narušitelů státní hranice. Prý

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.